

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

Factors Affecting Success of Internal Quality Assurance
of Rajamangala University of Technology Thanyaburi

ศศิญา งามสมเกล้า
สถาบันวิจัยและพัฒนา

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยประเภททุนพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย

(Routine to Research)

จากกองทุนส่งเสริมงานวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ประจำปี พ.ศ. 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

Factors Affecting Success of Internal Quality Assurance
of Rajamangala University of Technology Thanyaburi

ศศิญา งามสมเกล้า
สถาบันวิจัยและพัฒนา

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยประเภททุนพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย

(Routine to Research)

จากกองทุนส่งเสริมงานวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ประจำปี พ.ศ. 2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

Research Title Factors Affecting Success of Internal Quality Assurance of Rajamangala University of Technology Thanyaburi
Author Sitaya Ngamsomklow
Year 2017

Abstract

The research purposed (1) to study the organizational factors of internal quality assurance of Rajamangala University of Technology Thanyaburi, (2) to study the relationship of success factors of internal quality assurance of Rajamangala University of Technology Thanyaburi, and (3) to study the factors influencing the success of internal quality assurance of Rajamangala University of Technology Thanyaburi. The sample group included 305 personnel of Rajamangala University of Technology Thanyaburi. The questionnaire was applied as a tool. Statistics for data analysis were frequency, percentages, mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.), Pearson Product Moment Correlation Coefficient, and Stepwise Multiple Regression Analysis.

Based on the research, (1) the overall organizational factors of internal quality assurance of Rajamangala University of Technology Thanyaburi is at a high level. (2) the organizational factors relate to the success of internal quality assurance of Rajamangala University of Technology Thanyaburi in the positive level ($r = 0.922$) with statistical significance at 0.01. (3) The organizational factors policy administration and practices influence the success of internal quality assurance of Rajamangala University of Technology Thanyaburi with statistical significance at 0.05.

Keyword: Success of operation, Internal Quality Assurance, Rajamangala University of Technology Thanyaburi

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)” ได้รับการสนับสนุนงบประมาณ จากทุนอุดหนุนการวิจัย ประเภททุนการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย (Routine to Research) จากงบประมาณกองทุนส่งเสริมงานวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ให้ดำเนินโครงการวิจัย ในครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา ที่เปิดโอกาสและส่งเสริมให้บุคลากรของ สถาบันวิจัยและพัฒนาได้เข้าร่วมอบรมโครงการพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย (Routine to Research) จนสามารถเขียนข้อเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอร้งงบประมาณให้ดำเนินโครงการวิจัยจนแล้วเสร็จ ขอขอบคุณคุณกชกร ดาราพาณิชย์ หัวหน้าฝ่ายวิจัยและนวัตกรรม ผู้รับผิดชอบทุน R2R ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมลพรรณ เพชรสมบัติ อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ปรึกษาโครงการ ที่สละเวลาอันมีค่าในการให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง หากงานวิจัยในครั้งนี้ขาดตกบกพร่อง หรือไม่สมบูรณ์ประการใด ผู้วิจัยขอกราบขออภัย มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ศิถยา งามสมเกล้า

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(ก)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(ข)
กิตติกรรมประกาศ.....	(ค)
สารบัญ.....	(ง)
สารบัญตาราง.....	(ฉ)
สารบัญภาพ.....	(ช)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	4
1.3 สมมติฐานการศึกษา.....	4
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	4
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.6 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา.....	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดความสำเร็จและความล้มเหลวของการนํานโยบายไปปฏิบัติ.....	14
2.3 วงจรการประกันคุณภาพ.....	15
2.4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา.....	17
2.5 บริบทของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.....	27
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
3.3 การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	40
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46

	หน้า
บทที่ 5	
สรุป อภิปรายผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	61
5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
5.2 การอภิปรายผลการวิจัย.....	65
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	67
บรรณานุกรม.....	69
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก . รายงานผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและหนังสือเชิญ ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	71
ภาคผนวก ข. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	73
ภาคผนวก ค. ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	83
ประวัติผู้เขียน	89

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1 ผลการตรวจประเมินคุณภาพภายใน ระดับสถาบัน ตั้งแต่ปี 2557-2558.....	3
ตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลจำนวนบุคลากร ข้าราชการ.....	37
ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	46
ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การใน การดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน).....	48
ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การ ด้านลักษณะองค์การ.....	48
ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การ ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม.....	49
ตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การ ด้านลักษณะบุคลากร.....	50
ตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การ ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ.....	51
ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการ ดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน).....	52
ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงาน ประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การวางแผนปฏิบัติงาน.....	53
ตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงาน ประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การดำเนินงานตามแผน.....	54
ตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงาน ประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การตรวจสอบประเมินผล.....	55
ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงาน ประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การนำผลมาประเมินมาปรับปรุง	56
ตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการ ดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน).....	58
ตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยองค์การมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน).....	59

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
ภาพที่ 2.1 วงจรคุณภาพการศึกษา.....	16

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มาตรา 47 ให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน การศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และระบบการประกันคุณภาพภายนอก ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 48 ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารการการศึกษาที่ต้อง ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประกัน คุณภาพภายนอก มาตรา 49 ให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา มีฐานะเป็น องค์การมหาชนทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์วิธีการประเมินคุณภาพภายนอก และทำการประเมินผลการจัด การศึกษาเพื่อให้มีการตรวจสอบคุณภาพของสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความมุ่งหมายและหลักการและแนวทาง จัดการศึกษาในแต่ละระดับตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ให้มีการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่งอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกห้าปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน มาตรา 50 ให้สถานศึกษาให้ความร่วมมือในการจัดเตรียมเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่มีข้อมูล เกี่ยวข้องกับสถานศึกษา ตลอดจนให้บุคลากร คณะกรรมการของสถานศึกษา รวมทั้งผู้ปกครองและผู้ที่มีส่วน เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาให้ข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนที่พิจารณาเห็นว่า เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติภารกิจของ สถานศึกษา ตามคำร้องขอของ สำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษาหรือบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกที่สำนักงานดังกล่าวรับรอง ที่ทำการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษานั้น มาตรา 51 ในกรณีที่ผลการประเมินภายนอกของสถานศึกษาใดไม่ได้ตามมาตรฐานที่ กำหนดให้ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา จัดทำข้อเสนอแนะ การปรับปรุงแก้ไข ต่อหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อให้สถานศึกษาปรับปรุงแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด หากมิได้ดำเนินการดังกล่าว ให้สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษารายงานต่อคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อดำเนินการให้มีการปรับปรุงแก้ไข

ต่อมาอาศัยอำนาจตามความในข้อ 32(1) ของกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 “วางระบบหรือออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอุดมศึกษา” โดยในการประชุมครั้งที่ 9/2557 เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2557 เห็นสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2557 มีรายละเอียดคือ สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาต้องจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน ให้สอดคล้องกับกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน **ระดับหลักสูตร** ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบได้แก่องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และองค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรครอบคลุมเรื่องการส่งเสริม พัฒนานักศึกษาการวางระบบกระบวนการจัดการเรียนการสอน จำนวนอาจารย์ต่อนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา (โดยเฉพาะการคุมวิทยานิพนธ์ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร) ผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัยของคณาจารย์ สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุดและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ การดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งคุณภาพบัณฑิต ซึ่งจะพิจารณาจากการมีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ คุณภาพผลงานตีพิมพ์ และเผยแพร่ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน **ระดับคณะ** ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบได้แก่องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และองค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะให้ครอบคลุมการดำเนินงานของคณะ เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของแต่ละหลักสูตรที่คณะดูแล รวมทั้ง กิจกรรมนักศึกษา การบริการนักศึกษา การให้บริการทางวิชาการ การวิจัย การบริหารจัดการและการประกันคุณภาพของคณะ

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน **ระดับสถาบัน** ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบได้แก่องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และองค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน พิจารณาให้เป็นไปตามมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ มาตรฐาน ด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษา ประกอบด้วย ด้านกายภาพด้านวิชาการ ด้านการเงินด้านการบริหารจัดการมาตรฐานด้านการดำเนินการตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย ด้านการผลิตบัณฑิต ด้านการวิจัย ด้านการให้บริการทางวิชาการ

แก่สังคม ด้านการทํานุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ทั้งนี้ ควรมุ่งเน้นการประกันคุณภาพการดําเนินการของสถาบันเพื่อสนับสนุน การจัดการเรียนการสอนของแต่ละคณะ โดยครอบคลุมในด้านกายภาพและภารกิจของสถาบันรวมถึง การประกันคุณภาพในภาพรวม จุดมุ่งหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแต่ละระดับ เพื่อการควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การจัดการศึกษาในระดับหลักสูตร ระดับคณะและระดับสถาบันให้ได้ข้อมูลที่ใช้ผลการบริหารจัดการหลักสูตรที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานการอุดมศึกษาของแต่ละคณะ และภาพรวมของสถาบัน (อ้างถึงใน คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2557, 2558)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ให้บริการการศึกษา และผลิตทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้นคุณภาพการศึกษาจึงถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญในการให้บริการการศึกษา และผลิตทรัพยากรมนุษย์ การประกันคุณภาพการศึกษาถือว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา โดยการวางแผน และการจัดกิจกรรมอย่างเป็นระบบ มีการตรวจสอบและการประเมินผล การดําเนินงาน ตลอดจนการทบทวนการปฏิบัติงานว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ รวมทั้งให้ความสำคัญกับการปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง (สุภัทรา เอื้อวงศ์, โสภิตา ทะสังขา และกลมรัตน์ วัชรินทร์, 2557)

ตารางที่ 1.1 ผลการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ตั้งแต่ปี 2557- 2558

(ข้อมูล : รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ประจำปี 2557 และ ประจำปี 2558)

องค์ประกอบ	คะแนนเฉลี่ย		ระดับคุณภาพ	
	ปีการศึกษา	ปีการศึกษา	ปีการศึกษา	ปีการศึกษา
	2557	2558	2557	2558
องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต	3.64	4.05	ระดับดี	ระดับดี
องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย	4.51	4.72	ระดับดีมาก	ระดับดีมาก
องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ	3.00	5.00	ระดับพอใช้	ระดับดีมาก
องค์ประกอบที่ 4 การทํานุบำรุงศิลปะ และวัฒนธรรม	4.00	5.00	ระดับดี	ระดับดีมาก
องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ	3.46	4.59	ระดับพอใช้	ระดับดีมาก
ภาพรวมของทุกองค์ประกอบ	3.78	4.47	ระดับดี	ระดับดี

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าปัจจัยอะไรบ้างที่มีผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อให้ผู้บริหาร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในมหาวิทยาลัยฯ นำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางการดําเนินการพัฒนาการดําเนินการประกันคุณภาพการศึกษาในมหาวิทยาลัยฯ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยมีวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ดังต่อไปนี้

- 1.2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยองค์การของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)
- 1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยองค์การกับความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน)
- 1.2.3 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

1.3 สมมติฐานการวิจัย

- 1.3.1 ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)
- 1.3.2 ปัจจัยองค์การมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน)

1.4 ขอบเขตของโครงการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยแห่งความสำเร็จ (ปัจจัยองค์การ) และความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

1.4.2 ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.4.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ สายการปฏิบัติงานข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จาก 20 หน่วยงาน จำนวนประชากรทั้งสิ้น 1,366 คน

1.4.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบไปด้วย ผู้ปฏิบัติงานประกันคุณภาพการศึกษายายการปฏิบัติงานข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จาก 20 หน่วยงาน ทั้งหมด 305 คน โดยใช้ตาราง ของ Krejcie and Morgan

1.4.3 ขอบเขตด้านตัวแปร

1.4.3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ประกอบด้วย

ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สายการปฏิบัติงาน ประสบการณ์ทำงานในหน่วยงาน ประสบการณ์ทำงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา

ปัจจัยองค์การ

- 1) ด้านลักษณะองค์การ
- 2) ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม
- 3) ด้านลักษณะบุคลากร
- 4) ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ

1.4.3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (PDCA) ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ประกอบไปด้วย 4 ด้าน

- 1) ด้านการวางแผนการปฏิบัติงาน
- 2) ด้านการดำเนินงานตามแผน
- 3) ด้านการตรวจสอบประเมินผล
- 4) ด้านการนำผลประเมินมาปรับปรุง

1.4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2560 – 30 กันยายน 2561 ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 การประกันคุณภาพการศึกษา (QUALITY ASSURANCE) หมายถึง การทำกิจกรรมหรือปฏิบัติการกิจกรรมหลักอย่างมีระบบตามแบบแผนที่กำหนดไว้ โดยมีการควบคุมคุณภาพ (QUALITY CONTROL) การตรวจสอบคุณภาพ (QUALITY AUDITING) และการประเมินคุณภาพ (QUALITY ASSESSMENT) จนทำให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพและมาตรฐานของดัชนีชี้วัด ระบบและกระบวนการผลิต ผลผลิตและผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา ประกอบด้วย การประกันคุณภาพภายใน และการประกันคุณภาพภายนอก

1.5.2 การประกันคุณภาพภายใน หมายถึง การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพและ มาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา จากภายในโดยบุคลากรของสถานศึกษานั้นเอง หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้น

1.5.3 ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (PDCA) หมายถึง การดำเนินงานตามขั้นตอนการประกันคุณภาพการศึกษา ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน คือ

1. การวางแผนการปฏิบัติงาน (Plan) คือ การวางแผนเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ของการดำเนินการในระดับประกันคุณภาพ ไว้ตั้งแต่ต้น เพื่อให้มีจุดมุ่งหมายและทิศทางในการดำเนินการ เช่น การวางแผนงานประจำปี

2. การดำเนินการตามแผน (Do) คือ การปฏิบัติงานให้บรรลุตามแผนงานที่วางไว้ การดำเนินการต่าง ๆ จะเป็นไปตามขั้นตอนหรือระบบงานออกแบบหรือกำหนดไว้โดยหน่วยงานผ่านกลไกการควบคุมตามโครงสร้างการบริหารขององค์กร
3. การตรวจสอบประเมินผล (Check) คือ การตรวจสอบระบบและกลไกของการดำเนินงาน รวมทั้งผลการปฏิบัติงานว่าเป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ แรกหรือไม่ หากมีปัญหา หรือจุดอ่อนของการดำเนินการ ควรได้มีการค้นหาสาเหตุและวางมาตรการแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ดียิ่งขึ้น
4. การนำผลการประเมินมาปรับปรุง (Act) คือ การวางมาตรการการปรับปรุงระบบและ กลไกในการดำเนินการเพื่อเอื้อให้เกิดการพัฒนาที่ดีขึ้น ทั้งนี้มาตรการดังกล่าวควรเป็นข้อมูลที่ใช้ในการวางแผนการดำเนินงานของปีต่อไป

1.5.4 ปัจจัยองค์กร หมายถึง ปัจจัยที่สามารถส่งผลกระทบต่อระดับความผูกพันของพนักงานต่อองค์กร ได้แก่ ลักษณะองค์กร ลักษณะสภาพแวดล้อม ลักษณะบุคลากร และนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ

1. ลักษณะองค์กร หมายถึง การรวมตัวกันอย่างเป็นระบบ มีการจัดการที่มีความร่วมมือและประสานงานกัน ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีการใช้อำนาจการบริหารที่ชัดเจนแบ่งงานและหน้าที่ มีลำดับชั้นของการบังคับบัญชาและความรับผิดชอบ
2. ลักษณะสภาพแวดล้อม หมายถึง สถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่องค์กรจะได้เปรียบเมื่อรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมซึ่งประกอบไปด้วย (1) สภาพแวดล้อมทั่วไป เช่น เศรษฐกิจ กฎหมาย สังคมวัฒนธรรม เทคโนโลยี และภัยธรรมชาติ (2) สภาพแวดล้อมภายใน ซึ่งองค์กรสามารถวิเคราะห์เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนโดยใช้ SWOT(จุดแข็ง,จุดอ่อน,โอกาส และอุปสรรค)
3. ลักษณะบุคลากร หมายถึง ทรัพยากรที่มีค่าขององค์กร โดยผ่านการสรรหา การคัดเลือก การฝึกอบรมหรือพัฒนา เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเป้าหมายขององค์กร
4. นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ หมายถึง วิสัยทัศน์ พันธกิจเป้าหมาย วัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจการขององค์กร

1.5.5 บุคลากร หมายถึง ผู้ปฏิบัติงานประกันคุณภาพการศึกษาซึ่งเป็นข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัยในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

1.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 ประโยชน์คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ผู้บริหารนำผลการวิจัยในครั้งนี้ใช้เป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาระบบและกลไกการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

1.7.2 ผู้บริหาร บุคลากรทุกคณะ / วิทยาลัย รวมถึงหน่วยงานสนับสนุนร่วมมือกันนำผลการวิจัยในครั้งนี้ใช้ในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีอย่างต่อเนื่อง

1.7.3 ผู้บริหาร บุคลากรทุกคณะ / วิทยาลัย รวมถึงหน่วยงานสนับสนุนเกิดกระบวนการปรับปรุงและพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยได้ทำการศึกษา จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา
2. แนวคิดเกี่ยวกับการวัดความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ
3. วงจรการประกันคุณภาพ
4. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา
5. บริบทของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา

1.1 ความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มีผู้ให้ความหมายไว้หลายประการ ดังนี้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553 หมายความว่า การประเมินผล และการติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาจากภายใน โดยบุคลากรของสถานศึกษานั้นเอง หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้น

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2557) หมายความว่า เป็นการสร้างระบบและกลไกการพัฒนา ติดตามตรวจสอบ และประเมินการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาให้เป็นไปตามนโยบาย เป้าหมาย และระดับคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดโดยสถานศึกษาและหรือหน่วยงานต้นสังกัด โดยหน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษากำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องมีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อสภาสถาบัน หน่วยงานต้นสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับ การประกันคุณภาพภายนอก

1.2 ความจำเป็น และวัตถุประสงค์ของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องปฏิบัติมี 4 ประการ คือ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม การดำเนินการตามภารกิจทั้ง 4 ประการดังกล่าว มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ปัจจุบันมีปัจจัยภายในและภายนอกหลายประการที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการ ปัจจัยดังกล่าวคือ

1. คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิตภายในประเทศที่มีแนวโน้มแตกต่างกัน มากขึ้นซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่สังคมโดยรวมของประเทศในระยะยาว
2. ความท้าทายของโลกาภิวัตน์ต่อการอุดมศึกษา ทั้งในประเด็นการบริการการศึกษา ข้ามพรมแดน และการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบัณฑิต การประกอบอาชีพของบัณฑิต ในอนาคตอันเป็นผลจากการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งทั้งสองประเด็น ต้องการการรับประกันของคุณภาพการศึกษา
3. สถาบันอุดมศึกษาที่มีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสามารถพัฒนาองค์ความรู้และผลิตบัณฑิต ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับสากล การพัฒนาภาค การผลิตจริง ทั้งอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ ระดับท้องถิ่นและชุมชน
4. สถาบันอุดมศึกษาจะต้องให้ข้อมูลสาธารณะ (public information) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนักศึกษาผู้จ้างงานผู้ประกอบการรัฐบาลและประชาชนทั่วไป
5. สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วม (participation) มีความโปร่งใส (transparency) และมีความรับผิดชอบซึ่งตรวจสอบได้ (accountability) ตามหลักธรรมาภิบาล
6. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ.2545 กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในรวมถึงให้มี สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาทำหน้าที่ประเมินคุณภาพ ภายนอกโดยการประเมินผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

ด้วยความจำเป็นดังกล่าว สถาบันอุดมศึกษาร่วมกับต้นสังกัดจำเป็นต้องพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพ การศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้สถาบันได้มีการพัฒนามุ่งสู่วิสัยทัศน์ และยกระดับขีดความสามารถในการ แข่งขัน โดยระบบดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ของ พรบ. และเป็นไปตาม กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว มาตรฐานระดับชาติและนานาชาติ
2. เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานตั้งแต่ระดับหลักสูตร คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่า และสถาบันอุดมศึกษาในภาพรวม ตามระบบคุณภาพและกลไกที่สถาบันนั้น ๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบ คุณภาพต่าง ๆ ว่าเป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน

3. เพื่อให้หลักสูตร คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าและสถาบันอุดมศึกษาทราบสถานภาพของตนเองอันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (targets) และเป้าประสงค์ (goals) ที่ตั้งไว้ตามจุดเน้นของตนเอง

4. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง ตลอดจนข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงานเพื่อนำไปปรับปรุงผลการดำเนินการในแต่ละระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับขีดความสามารถของสถาบัน

1.3 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553

หมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา มาตรา ๔๗ ให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและ มาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และระบบการประกัน คุณภาพภายนอก

มาตรา 47 ให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและ มาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และระบบการประกันคุณภาพภายนอก

ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 48 ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหาร การศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน การศึกษา และเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

มาตรา 49 ให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพศึกษามีฐานะเป็นองค์การมหาชนทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์วิธีการประเมินคุณภาพภายนอก และทำการประเมินผลการจัดการศึกษา เพื่อให้มีการตรวจสอบคุณภาพของสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย และ หลักการและแนวการจัดการศึกษาในแต่ละระดับตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

ให้มีการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่งอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุก ห้าปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

มาตรา 50 ให้สถานศึกษาให้ความร่วมมือในการจัดเตรียมเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่มีข้อมูลเกี่ยวข้องกับสถานศึกษา ตลอดจนให้บุคลากร คณะกรรมการของสถานศึกษา รวมทั้ง ผู้ปกครองและ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานศึกษาให้ข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนที่พิจารณาเห็นว่า เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติภารกิจของสถานศึกษา ตามคำร้องขอของสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมิน คุณภาพ การศึกษาหรือบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกที่สำนักงานดังกล่าวรับรอง ที่ทำการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษานั้น

มาตรา 51¹⁴ ในกรณีที่ผลการประเมินภายนอกของสถานศึกษาไม่ได้ตาม มาตรฐานที่กำหนดให้สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา จัดทำข้อเสนอแนะการปรับปรุงแก้ไขต่อหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อให้สถานศึกษาปรับปรุงแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด หากมิได้ดำเนินการดังกล่าว ให้สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษารายงานต่อ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือคณะกรรมการอุดมศึกษา เพื่อดำเนินการให้มีการปรับปรุงแก้ไข

1.4 กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2553

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และมาตรา 47 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 43 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้ยกเลิก

(1) กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2546

(2) กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2546

ข้อ 2 ในกฎกระทรวงนี้

“การประเมินคุณภาพภายใน” หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาการติดตาม และการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนดสำหรับการประกันคุณภาพภายใน ซึ่งกระทำโดยบุคลากรของสถานศึกษานั้นหรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษา

“การประเมินคุณภาพภายนอก” หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาการติดตาม และการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา ซึ่งกระทำโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือผู้ประเมินภายนอก

“การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา” หมายความว่า กระบวนการติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และจัดทำรายงานการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา พร้อมทั้งเสนอแนะมาตรการเร่งรัดการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

“การพัฒนาคุณภาพการศึกษา” หมายความว่า กระบวนการพัฒนาการศึกษาเข้าสู่คุณภาพที่สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยมีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา การจัดระบบและโครงสร้าง การวางแผน และการดำเนินงานตามแผน รวมทั้งการสร้างจิตสำนึกให้เห็นว่าการพัฒนาคุณภาพการศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกคน

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)

ส่วนที่ 3 การอุดมศึกษา

ข้อ 30 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา” ประกอบด้วย

(1) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (3) ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นประธานกรรมการ

(2) เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา เป็นรองประธานกรรมการ

(3) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการการอุดมศึกษา จากผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ในด้านการจัดการศึกษา การบริหารสถานศึกษา หรือการประเมินการจัดการศึกษา จำนวนไม่เกินเก้าคนเป็นกรรมการซึ่งในจำนวนนี้จะต้องแต่งตั้งบุคคลที่ไม่เป็นข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัยที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน ให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งดูแลงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา เป็นกรรมการและเลขานุการ

ข้อ 31 ให้นำความในข้อ 10 ข้อ 11 และข้อ 12 มาใช้บังคับกับคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม วาระการดำรงตำแหน่ง การแต่งตั้งกรรมการแทน การแต่งตั้งกรรมการเพิ่ม และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามข้อ 30 (3) โดยอนุโลม

ข้อ 32 คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษามีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) วางระเบียบหรือออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

(2) เสนอแนะแนวทางปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาแก่สถานศึกษาโดยนำผลการประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอกไปปรับปรุงคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

(3) แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา

(4) ปฏิบัติการอื่นที่เกี่ยวข้องตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการการอุดมศึกษามอบหมาย

ข้อ 33 ให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายใน โดยยึดหลัก เสรีภาพทางวิชาการและควมมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา อย่างต่อเนื่อง และเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

ข้อ 34 หลักเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ให้พิจารณาจาก

(1) ระบบการประกันคุณภาพภายในของคณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงมาตรฐานการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด

(2) ผลการปฏิบัติงานของคณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาตามระบบการประกันคุณภาพภายในที่กำหนดไว้

(3) ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการดำเนินงานตามระบบการประกันคุณภาพภายในที่ส่งผล ต่อคุณภาพการศึกษาตามตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษา

ข้อ 35 วิธีการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ให้ใช้แนวปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีหน่วยงานหรือคณะกรรมการ ที่รับผิดชอบการดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษาขึ้น โดยมีหน้าที่พัฒนา บริหาร และติดตามการดำเนินการประกันคุณภาพภายใน ตลอดจนประสานกับหน่วยงานภายนอก เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการจัดการศึกษาจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

(2) ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายใน เพื่อใช้กำกับ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพภายใต้กรอบนโยบาย และหลักการที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด

(3) ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาดำเนินการตามระบบการประกันคุณภาพ ภายใน โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา

(4) ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีระบบและกลไกควบคุมคุณภาพของ องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้ในการผลิตบัณฑิต ดังต่อไปนี้

(ก) หลักสูตรการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ

(ข) คณาจารย์และระบบการพัฒนาคณาจารย์

(ค) สื่อการศึกษาและเทคนิคการสอน

(ง) ห้องสมุดและแหล่งการเรียนรู้อื่น

(จ) อุปกรณ์การศึกษา

(ฉ) สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และบริการการศึกษา

(ช) การวัดผลการศึกษาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา

(ซ) องค์ประกอบอื่นตามที่แต่ละสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาเห็นสมควร

ให้แต่ละคณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีระบบการติดตามตรวจสอบคุณภาพ การศึกษาตามที่เห็นสมควร โดยให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาส่งเสริม และสนับสนุนให้มีการพัฒนาด้านการประกันคุณภาพการศึกษาในระดับคณะวิชาของสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง

ข้อ 36 ให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีการติดตามตรวจสอบ คุณภาพการศึกษานั้นอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปีและแจ้งผลให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดเผย ผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

2. แนวคิดเกี่ยวกับการวัดความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสวงหาปัจจัยหรือตัวแปรที่ส่งผลให้เกิด ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าสิ่งที่ต้องการหาคำตอบคือ การหาว่าปัจจัย ใดที่เป็นปัจจัยที่สร้างความสำเร็จ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ การวัดระดับ ของความสามารถ (Level of Performance) ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ หรือการวัดประสิทธิผลและ ชาติประสิทธิผล (Effective Ineffective) ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถ ทำได้หลายวิธี ซึ่งแนวคิดเรื่องความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัตินี้ ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ทรรศนะไว้มาก อาทิ ยูยีน บาร์แดช ได้กล่าวว่า การวัดความล้มเหลวของ นโยบายนั้นสามารถมองได้สามมิติด้วยกัน 1) ความไม่สามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ 2) การนำนโยบายไปปฏิบัติเกิดความล่าช้า 3) การใช้งบประมาณในการดำเนินงานเกินที่กำหนด (Bardach, 1977 : 15) นอกเหนือจากปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของการ นำนโยบายไปปฏิบัติได้มีการศึกษาโดยนักวิชาการหลายๆท่าน โดยสรุปได้ว่า ความสำเร็จและ ความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติสามารถวัดจากผลรวมของมิติต่าง ๆ 3 มิติ ดังนี้ (วรเดช จันทรศร, 2548 : 109 -111)

มิติที่ 1 คือ การมองผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติออกเป็น 3 ระดับคือ

1. ผลผลิต (Outputs) คือ นโยบายที่ประสบความสำเร็จนั้นจะต้องมีผลผลิตที่ได้ครบถ้วน ตามเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้
2. ผลลัพธ์ (Outcomes) คือ นโยบายที่ประสบความสำเร็จนั้นจะต้องมีผลลัพธ์ที่พึงปรารถนา
3. ผลสุดท้าย หรือผลลัพธ์สุดท้าย (Ultimate Outcomes) คือ นโยบายที่ประสบความสำเร็จ จะต้องส่งผลให้เกิดการพัฒนาประเทศ

มิติที่ 2 ผลของความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อนโยบาย หรือ โครงการอื่น ๆ

มิติที่ 3 ผลรวมของการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งหมดต้องก่อให้เกิดผลของการพัฒนาประเทศ ที่พึงปรารถนา

มิติเหล่านี้เป็นเสมือนตัวชี้วัดในการประเมินสถานการณ์ในการปฏิบัติว่าจะสามารถ ดำเนินการให้ บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือจุดหมายของนโยบายที่ได้กำหนดไว้หรือไม่

ความสำเร็จและความล้มเหลวของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติมีแนวทาง แตกต่างกันออกไป อย่างน้อย 3 แนวทางคือ (วรเดช จันทรศร, 2548 :9 -17)

แนวทางแรกของการนำนโยบายไปปฏิบัติสามารถวัดได้จากระดับความร่วมมือที่ผู้รับ นโยบายไป ปฏิบัติต่อผู้ออกคำสั่งหรือผู้กำหนดนโยบาย ถ้าระดับของความร่วมมือมีสูงระดับของความสำเร็จในการ นำนโยบายไปปฏิบัติก็จะมีสูงตามไปด้วยและทางกลับกันถ้าระดับของ ความร่วมมือต่ำก็ย่อมหมายความว่าระดับของความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติจะมีอยู่สูง

แนวทางที่สองความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติสามารถพิจารณาได้จากเงื่อนไขที่ว่า ได้มีการบรรลุผลการปฏิบัติตามนโยบายนั้นตามภาระหน้าที่ขององค์การที่รับผิดชอบด้วยความราบรื่นปราศจากปัญหา ถ้าการปฏิบัติตามนโยบายใดเต็มไปด้วยความขัดแย้งหรือมีอุปสรรค ข้อขัดข้องเกิดขึ้นมากเท่าใด ระดับของความล้มเหลวก็น่าจะมีสูงขึ้นเท่านั้น

แนวทางที่สาม ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติสามารถพิจารณาได้จากการที่นโยบาย นั้นได้ก่อให้เกิดผลการปฏิบัติในระยะสั้น และก่อให้เกิดผลกระทบตามที่ปรารถนาหรือไม่

สรุป การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติเป็นการศึกษาที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องของ ความสามารถที่ผลักดันให้การทำงานของกลไกที่สำคัญทั้งมวลสามารถบรรลุผลตาม นโยบายที่ได้ตั้ง เป้าเอาไว้ การประเมินหรือการพิจารณาตัดสินระดับความสำเร็จของการนำนโยบาย สาธารณะไปปฏิบัติ ควรพิจารณา ผลการปฏิบัติงานในระยะสั้น ว่ามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ 10 หรือเป้าหมายของนโยบายเพียงใด และถ้าเป็นไปได้ก็จะต้องดูถึงผลกระทบของนโยบายระยะยาวขึ้นว่า สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้เพียงใด

3. วงจรการประกันคุณภาพ

การประกันคุณภาพการศึกษา คือ กระบวนการดำเนินงานเพื่อให้ความมั่นใจแก่ผู้รับบริการว่าจะได้รับการบริการ หรือ ผลผลิตที่มีคุณภาพ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญช่วยให้ผู้บริหาร และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้ทราบว่าการปรับปรุงโครงสร้างได้ เป็นกระบวนการในการค้นหาจุดอ่อน และ นำจุดอ่อนที่ค้นพบมาวางแผนพัฒนาองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

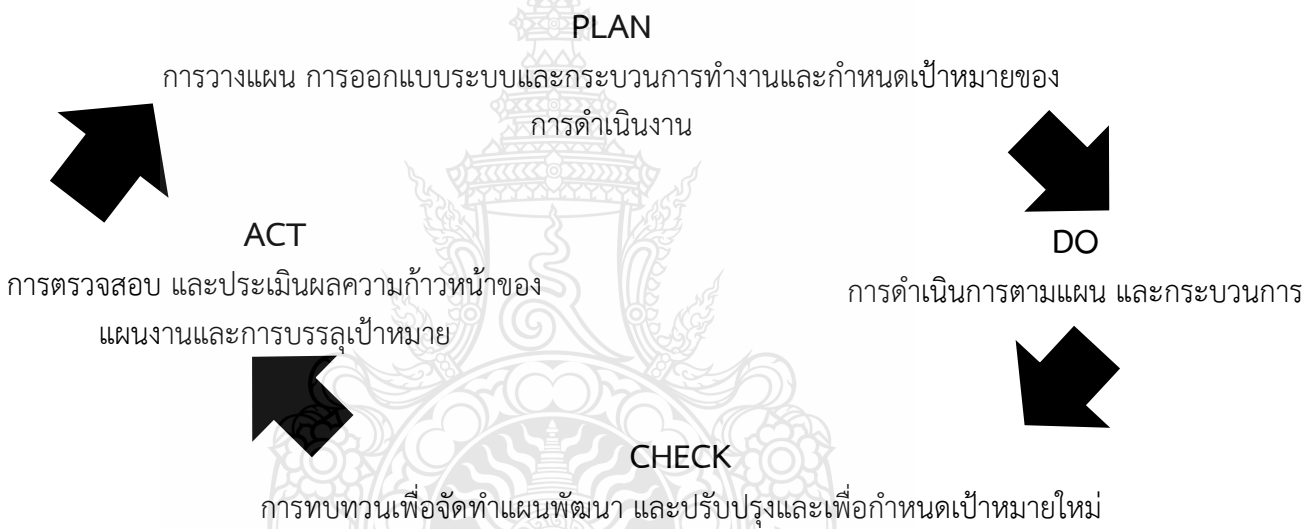
การประกันคุณภาพไม่เฉพาะเพียงกลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ต้องรับผิดชอบดูแล แต่เป็นเรื่อง ของทุกคนในองค์กร ในการดำเนินการเพื่อให้ได้ผลลัพธ์หรือผลผลิตตามเป้าหมายขององค์กร และเป็นผลลัพธ์หรือผลผลิตที่ผู้มีส่วนได้และส่วนเสียมีความพึงพอใจในคุณภาพของผลลัพธ์ โดยระบบ คุณภาพของมหาวิทยาลัยได้พัฒนาบนพื้นฐานของวงจรคุณภาพการศึกษา ซึ่งเป็นกลไกของการปรับปรุง อย่างต่อเนื่อง และเป็นจักรเพื่อองสำคัญของระบบประกันคุณภาพ มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวางแผน (Plan) คือ การวางแผนเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการดำเนินการในระบบประกัน คุณภาพไว้ตั้งแต่ต้น เพื่อให้มีจุดมุ่งหมายและทิศทางในการดำเนินการ ขั้นตอนนี้สะท้อนอยู่ใน แผนงานประจำปีกำกับพันธกิจ และภารกิจต่าง ๆ ของหน่วยงาน

2. การดำเนินการ (Do) คือ การปฏิบัติงานให้บรรลุตามแผนงานที่วางไว้ การดำเนินการต่าง ๆ จะเป็นไปตามขั้นตอน หรือระบบงานที่ออกแบบหรือกำหนดไว้โดยหน่วยงานผ่านกลไกการควบคุมตามโครงสร้างการบริหารขององค์กร

3. การตรวจสอบ (Check) คือ การตรวจสอบระบบและกลไกของการดำเนินงาน รวมทั้งผลการปฏิบัติงานว่าเป็นไปตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่แรกหรือไม่ หากมีปัญหาหรือจุดอ่อนของการดำเนินการ ควรมีการค้นหาสาเหตุและวางมาตรการแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ดียิ่งขึ้น

4. การพัฒนาปรับปรุง (Act) คือ การวางมาตรการการปรับปรุงระบบและกลไกในการดำเนินการ เพื่อเอื้อให้เกิดการพัฒนาที่ดีขึ้น ทั้งนี้มาตรการดังกล่าวควรเป็นข้อมูลที่ใช้ในการวางแผนการดำเนินการของปีต่อไป

ภาพที่ 2.1 วงจรคุณภาพการศึกษา

ที่มา : สำนักประกันคุณภาพมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,คู่มือระบบประกันคุณภาพมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ KU.QA 2548. (กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์วิวกส์เซ็นเตอร์,2548) , ปกหลัง.

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การประกันคุณภาพการศึกษาเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่ช่วยตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของสถาบันการศึกษา ทำให้ทราบถึงความพร้อมและศักยภาพของตนเอง และเป็นการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และนำผลประเมินที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงองค์กรให้มีความพร้อมและศักยภาพในการแข่งขันระดับสากลต่อไป โดยการประกันคุณภาพการศึกษา จำแนกเป็น 2 ส่วน คือ 1) การประกันคุณภาพภายใน 2) การประกันคุณภาพภายนอก โดยมีกระบวนการและระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) การควบคุมภายใน (Quality Control) 2) การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Auditing) 3) การประเมินคุณภาพ (Quality Assessment) รวมทั้งการดำเนินงานตามวงจรการประกันคุณภาพ ได้แก่ 1) การวางแผน (Plan) 2) การดำเนินการ (Do) 3) การตรวจสอบ (Check) 4) การพัฒนาปรับปรุง (Act) โดยการประกันคุณภาพภายในเป็นการสร้างระบบและกลไกในการควบคุม ตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของสถานศึกษาให้เป็นไปตามนโยบาย เป้าหมาย และ ระดับคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดโดยสถานศึกษา และหรือหน่วยงานต้นสังกัด โดยหน่วยงานต้นสังกัด และสถานศึกษากำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา และให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษา และเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

4. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยของผู้วิจัยที่ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา โดยรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้ดังนี้

สัทมาน สะบุติง (2551) ศึกษาปัจจัยการบริหารที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา เขต 1 โดยใช้ปัจจัยประกอบด้วย ภาวะผู้นำ ทักษะการเพื่อการเรียนการสอน การจูงใจ การมีส่วนร่วม การติดต่อสื่อสาร การทำงานเป็นทีม โครงสร้างองค์การและเทคโนโลยี

มานะ พจนะแก้ว (2549) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการประกันคุณภาพภายนอกของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีนครินทร์ เขต 1 โดยได้ศึกษาปัจจัยด้านการบริหาร ประกอบด้วย 5 ปัจจัยย่อย คือ 1) ปัจจัยด้านภาวะผู้นำ 2) ด้านวัฒนธรรมองค์การ 3) ด้านบุคลากร 4) ด้านการทำงานเป็นทีม 5) ด้านงบประมาณ

สุชาย จินะเสนา (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากฎเกตุพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ระบบคุณภาพและขอบข่ายความรับผิดชอบ ภาวะผู้นำ แรงจูงใจในการทำงาน การสื่อสาร ตำแหน่ง เพศ และขนาดโรงเรียนที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกันคุณภาพการศึกษา

ปัจจัยองค์การตามแนวคิดของสตีเยอร์

1. ลักษณะขององค์การ (Organization Characteristics)

ลักษณะขององค์การเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งต่อความสำเร็จ หรือประสิทธิผลขององค์การในการวิเคราะห์ขององค์การ สตีเยอร์ (Steers) ได้กำหนดไว้ 2 ด้าน คือ 1) โครงสร้างขององค์การ 2) เทคโนโลยีและอุปกรณ์ โดยที่ 2 สิ่งนี้จะเป็นตัวปัจจัยที่ส่งผลความสำเร็จขององค์การ มีรายละเอียดดังนี้

1.1 โครงสร้างองค์การ (Structure) หมายถึง ความสัมพันธ์ของทรัพยากรมนุษย์ที่ได้กำหนดไว้ในองค์การเป็นการวางแผนการร่วมกัน เริ่มด้วยการกำหนดนโยบาย การจัดสายงาน การกำหนดองค์ประกอบ คุณลักษณะของสมาชิก การจัดบุคคลตามความเหมาะสมของงาน เป็นแผนผังให้เห็นถึงการแบ่งงานกันทำระหว่างผู้บริหารกับผู้ใต้บังคับบัญชา การจัดแผนงาน และระดับการบริหาร เหมือนกับการมอบหมายงาน (Work assignment) ดังนั้น การวิเคราะห์โครงสร้างจึงรวมถึงการวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. การกระจายอำนาจ (Decentralization) หมายถึง การบริหารองค์การ ซึ่งมีการมอบอำนาจในการตัดสินใจให้แก่ผู้บริหารระดับรองลงไป การกระจายอำนาจมีความสัมพันธ์กับแนวคิดการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ยิ่งองค์การมีการกระจายอำนาจมากขึ้นเท่าไร โอกาสที่คนระดับล่างจะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับงาน และกิจกรรมในอนาคตขององค์การก็จะมากขึ้น และเชื่อว่าผู้บริหารที่ใช้อำนาจน้อยที่สุด คือ ผู้บริหารที่ดีที่สุด

2. ความชำนาญเฉพาะอย่าง (Specialization) แนวคิดเรื่องการแบ่งส่วนงานไปตามความชำนาญเฉพาะอย่าง หรือเฉพาะหน้าที่ผลงานของแต่ละคนมีส่วนร่วมเป็นกิจกรรมที่จะนำไปสู่เป้าหมายได้สูงมากขึ้น และช่วยแก้ปัญหาการทำงานซ้ำซ้อน

3. ความเป็นทางการ (Formalization) หมายถึง ความมากน้อยของกิจกรรมในการทำงานของพนักงาน ถูกกำหนดอย่างจำเพาะเจาะจง หรือถูกควบคุมด้วยกฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับที่เป็นทางการ มีองค์การ มีกฎระเบียบ ซึ่งใช้เป็นเครื่องควบคุมพฤติกรรมของพนักงานมากเท่าไร องค์การซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมภายนอกที่กำลังเปลี่ยนแปลงก็จะเกิดปัญหาตามมากขึ้น

1.2 เทคโนโลยี (Technology) หมายถึง เครื่องมือหรือวิธีการ (mechanism) ซึ่งองค์การใช้ในการแปรสภาพตัวป้อน (input) ออกไปเป็นผลผลิต (output) ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จขององค์การ เทคโนโลยีดังกล่าวมีหลายแบบรวมทั้งความแตกต่างในกระบวนการทางเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตความแตกต่างในวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ และความรู้ทางวิชาการที่ใช้กิจกรรมเพื่อเป้าหมายขององค์การ ส่วนความแตกต่างด้านเทคโนโลยีสัมพันธ์กับโครงสร้างขององค์การในการสร้างประสิทธิผล

2. ลักษณะของสภาพแวดล้อม (environment characteristics)

สเตียร์ (Steers) กล่าวว่า องค์การถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อม บทบาทของนักบริหาร คือ การทำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อม และปรับโครงการสร้าง และการปฏิบัติให้เข้ากับสภาวะ โดยสภาพแวดล้อมของงานเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จ หรือประสิทธิผลขององค์การ และได้แบ่งสภาพแวดล้อมของงานออกเป็น 2 ระดับ คือ สภาพแวดล้อมภายในองค์การ (internal environment) ซึ่งจำเพาะเจาะจงลงที่สภาพแวดล้อมของเศรษฐกิจและการเมือง และสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ (external environment) หมายถึงบรรยากาศขององค์การ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 สภาพแวดล้อมภายในองค์การ (internal environment) หมายถึงบรรยากาศภายในองค์การ ซึ่งมีลักษณะของสภาพแวดล้อมของการทำงานในองค์การที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลภายในองค์การ เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการทำงานของบุคคลภายในองค์การนั้น มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพและความพึงพอใจในการทำงานของบุคคล การวิเคราะห์บทบาทของสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันซึ่งมีผลต่อประสิทธิผลขององค์การจะไม่สมบูรณ์ หากไม่มีการพิจารณาถึงลักษณะสภาพแวดล้อมภายในองค์การ ซึ่งมีผลกระทบต่อทัศนคติและพฤติกรรมในการทำงาน หรือที่เรียกว่า “บรรยากาศขององค์การ” หากจะให้บรรยากาศขององค์การสมบูรณ์ควรคำนึงถึงองค์ประกอบย่อย ดังนี้

1. แนวทางของความสำเร็จ การสร้างบรรยากาศในการส่งเสริมการปฏิบัติงานนั้น จำเป็นต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจน ซึ่งฝ่ายบริหารจะช่วยให้เกิดประสิทธิผลได้ คือ การสร้างบรรยากาศที่เน้นความสำคัญของการบรรลุเป้าหมายในการบริหารงาน

2. ความเอาใจใส่ต่อพนักงานบุคลากรในองค์ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญเนื่องจากความสำเร็จของงานขึ้นอยู่กับคนที่จะนำมาซึ่งประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์การ

3. แนวโน้มการให้รางวัล และการลงโทษ การให้รางวัลเป็นเสมือนหนึ่งการชมเชยพิเศษ วิธีการที่จะให้รางวัลและวัตถุประสงค์ขององค์การก็คือ การพิจารณาตามงานแต่ละอย่างถ้าผลงานมีส่วนช่วยเหลือองค์การได้เป็นอย่างดี ก็ถือว่ามีความน่าไปสู่การได้รับรางวัลและความพึงพอใจรางวัลที่ชัดเจนที่สุด

4. การลงโทษ จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และก่อให้เกิดผลทางระยะยาว ทางเลือกของการตอบสนองต่อพฤติกรรมก็คือ การให้รางวัล พฤติกรรมที่ต้องการ ถ้าบุคคลมีประสบการณ์ในการได้รับความสำเร็จติดต่อกัน เขาก็จะมีแนวโน้มที่จะพยายามทำงานเพื่อให้เป็นในทิศทางที่ต้องการมากยิ่งขึ้น ซึ่งมีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทำให้คนที่มีแนวโน้มที่ต้องการผลสัมฤทธิ์ในการทำงานสูงได้รับความพึงพอใจจากผลสำเร็จ

5. ความมั่นคงกับความเสถียร สิ่งแวดล้อมมีอำนาจและอิทธิพลที่จะสร้างภาวะไม่แน่นอนให้เกิดขึ้นกับระบบของการผลิต สิ่งแวดล้อมจึงเป็นตัวกำหนดความไม่แน่นอน บุคลากรในองค์การจะพะวงกับปัญหาความมั่นคง

6. ความเปิดเผย/ การปกป้องความเปิดเผยเป็นลักษณะที่สำคัญของหลักการบริหารแบบมีส่วนร่วม คือ การที่ผู้นำเต็มใจเข้าร่วมกับผู้อื่นในองค์การเปิดเผยเรื่องขององค์การที่เหมาะสม

มิลตัน (Milton อ้างถึงใน พัทธินทร์ โตะบุรินทร์, 2548 : 24) ซึ่งจำแนกออกเป็นลักษณะใหญ่ ๆ ได้ 4 ประการ 1) กล่าวถึงองค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมในการทำงานว่า โดยสภาพแวดล้อมของงานประกอบด้วย 1) สิ่งแวดล้อมปัจจุบัน ได้แก่ เพื่อนร่วมงาน และหัวหน้างานระดับสูงกว่าตน 2) บรรยากาศขององค์การ ได้แก่ ระบบการให้รางวัล การสนับสนุน

ลิทวิน และสตริงเกอร์ (Litwin & Stringer อ้างถึงใน พัทธินทร์ โตะบุรินทร์ , 2548 : 24) พบว่า องค์การที่มีบรรยากาศในการบริหารแบบใช้อำนาจการตัดสินใจอยู่กับส่วนกลาง บุคลากรในองค์การจะมีความรู้สึกไม่พอใจงาน ไม่เกิดความคิดริเริ่ม มีทัศนคติไม่พึงประสงค์ต่อกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

อิวานเชวิช (Invanchevich อ้างถึงใน พัทธินทร์ โตะบุรินทร์ , 2548 : 24) มีความเชื่อเรื่องบรรยากาศในองค์การว่ามีตัวแปรที่ส่งผลต่อบรรยากาศในองค์การ หรือบรรยากาศในการทำงานในองค์การหลายปัจจัย อาทิ ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของคนในองค์การ โครงสร้างขององค์การและกระบวนการขององค์การ แต่ละตัวแปรมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด และมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งบรรยากาศในการทำงานที่แตกต่างกันย่อมให้ประสิทธิผลในการทำงานต่างกันด้วย

บอร์เดน (Borden อ้างถึงใน พัทธินทร์ โตะบุรินทร์ , 2548 : 24) พบว่า บรรยากาศองค์การมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในบรรยากาศองค์การ ผู้ปฏิบัติงานจะมีความพึงพอใจในงานสูงด้วย หากพอใจในบรรยากาศ และหากผู้ปฏิบัติงานไม่พึงพอใจในบรรยากาศขององค์การ ความพึงพอใจในงานจะต่ำ จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่าบรรยากาศในการทำงานเป็นตัวแปรที่สำคัญตัวแปรหนึ่งที่มีบทบาทต่อประสิทธิผลขององค์การ

โดย สเตียร์ (Steers) กล่าวว่า องค์การถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อมบทบาทของนักบริหาร คือ การทำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อม และปรับโครงสร้าง และการปฏิบัติให้เข้ากับสภาวะซึ่งได้สรุปมิติของสิ่งแวดล้อมภายในบรรยากาศองค์การไว้ 10 มิติ ได้แก่ 1) โครงการสร้างของงาน 2) ความสัมพันธ์ระหว่างรางวัล การลงโทษ 3) การรวมการตัดสินใจ 4) การเน้นการบรรลุเป้าหมาย 5) การเน้นการฝึกอบรมและพัฒนา 6) ความมั่นคงและความเสี่ยง 7) ความเปิดเผยและการป้องกันตนเอง 8) สถานภาพและขวัญ 9) การยอมรับและการส่งข้อมูลกลับ และ 10) ความสามารถและความคล่องตัวทั่วไปขององค์การ

2.2 ลักษณะสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ (nature of external environment) มุ่งจำเพาะเจาะจงที่สภาพแวดล้อมของงาน ซึ่งได้แก่ สภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เป็นต้น สเตียร์ (Steers) กล่าวว่า ลักษณะสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การนี้ มีความหมายต่อกิจกรรมในการมุ่งสู่เป้าหมายขององค์การ สภาพแวดล้อมของงานดังกล่าวสามารถแบ่งแยกออกได้ 3 ลักษณะ คือ

2.2.1. ลักษณะของความไม่ยุ่งยากสลับซับซ้อน สภาพแวดล้อมซึ่งไม่ยุ่ง หรือสงบราบเรียบ หมายถึงปัจจัยภายนอกซึ่งองค์การจะต้องเกี่ยวข้องด้วยนั้น มีจำนวนน้อยและค่อนข้างเหมือนกัน

2.2.2. ลักษณะความมั่นคงและเคลื่อนไหว หมายถึง สภาพแวดล้อมภายนอกที่มีความมั่นคงในการทำงาน และมีบางส่วนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาขึ้นกว่าเดิม

2.2.3. ลักษณะความไม่แน่นอนของสภาพแวดล้อม เกิดจากสภาวะ 3 ประการ คือ 1) การขาดข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อม ซึ่งสัมพันธ์กับสภาวะการตัดสินใจขององค์การ

2) การขาดความสามารถในการคาดคะเนความน่าจะเป็นไปได้ ว่าปัจจัยแวดล้อมจะมีผลต่อความสำเร็จ หรือ ความล้มเหลวของหน่วยงานที่ทำหน้าที่ตัดสินใจอย่างไร 3) กาขาดข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่าแห่งการสูญเสียอันเกิดจากการตัดสินใจ หรือการกระทำที่ไม่ถูกต้อง

3. ลักษณะของบุคลากร (employee characteristics)

สเตียร์ (Steers) กล่าวว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความสำเร็จขององค์การ คือ พฤติกรรมของคนในองค์การนั่นเอง โดยมีตัน (Milton อ้างถึงในพัชรินทร์ โตะบุรินทร์, 2548 : 27) ได้กล่าวถึงลักษณะเฉพาะของบุคคลในองค์การ ที่เป็นตัวแปรสำคัญต่อความมีประสิทธิภาพขององค์การ ประกอบด้วย 1) ความสนใจ 2) เจตคติ 3) ความสามารถในการปฏิบัติงาน 4) ทักษะความชำนาญ 5) ความต้องการ ซึ่งแคช และโรเซนวิงซ์ (Katz & Rosenswing อ้างถึงในพัชรินทร์ โตะบุรินทร์, 2548 : 27) เห็นว่าพฤติกรรมสำคัญ 3 ประการด้วยกันที่องค์การจะต้องได้รับการสนองตอบจากคนในองค์การ เพื่อองค์การจะสามารถมีประสิทธิภาพสูงสุด คือ 1) องค์การจะต้องมีความสามารถในการสรรหา และธำรงรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรมนุษย์ซึ่งมีคุณภาพ 2) องค์การต้องมีความสามารถที่จะทำให้พนักงานขององค์การปฏิบัติงานได้ทั้งในแง่ของเครื่องมือเครื่องใช้ และในแง่ของคนผ่านบริหารต้องแน่ใจได้ว่าพนักงานทุกคนจะต้องปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด เต็มความสามารถ ดังนั้นองค์การจะมีประสิทธิผลได้ ไม่ได้หมายความว่า สมาชิกทุกคนจะต้องปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ แต่จะต้องปฏิบัติงานเฉพาะอย่าง เฉพาะบทบาทของตนตามความรับผิดชอบของตนจึงจะมีความหมาย 3) องค์การยังต้องให้พนักงานมีพฤติกรรมทางสร้างสรรค์ และเป็นธรรมชาติอีกด้วย โดยตัวแปรที่สเตียร์ (Steers) เสนอว่ามีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์การมี 2 ตัวแปร คือ

3.1. ความใส่ใจผูกพันต่อองค์การ (attraction) หมายถึง ความผูกพัน หรือสนใจอย่างจริงจังต่อเป้าหมาย ค่านิยม และวัตถุประสงค์ขององค์การ เต็มใจที่ทุ่มเทพลังในการทำงานเพื่อองค์การจะได้บรรลุเป้าหมายได้สะดวกขึ้น

ส่วนพอร์เตอร์ (Porter อ้างถึงในพัชรินทร์ โตะบุรินทร์, 2548 : 27) มีความเชื่อต่อความผูกพันต่อองค์การว่า สามารถพิจารณาในรูปของ 1) ความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะยังคงเป็นสมาชิกในองค์การนั้น 2) ความเต็มใจที่จะปฏิบัติงานอย่างดีที่สุดเต็มความสามารถ และ 3) มีความเชื่อ ยอมรับ ค่านิยมและเป้าหมายขององค์การ

สเตียร์ และพอร์เตอร์ (Steers & Potter อ้างถึงในพัชรินทร์ โตะบุรินทร์, 2548 : 27) กล่าวว่า ความผูกพันกับองค์การ (organizational commitment) แยกออกเป็น 2 ลักษณะ คือ 1) ความผูกพันเป็นทางการ ซึ่งแสดงออกโดยการไปปรากฏตัว ทำงานตามเวลาที่กำหนด 2) ความผูกพันทางจิตใจ คือ ผู้ได้บังคับบัญชาที่มีความผูกพัน หรือสนใจอย่างจริงจังต่อเป้าหมาย ค่านิยม และวัตถุประสงค์ขององค์การ โดยมีเจตคติที่ดีที่จะทุ่มเทพลังในการทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมาย ซึ่งสาเหตุของความผูกพันหรือห่างเหินขององค์การ มี 4 ประการ คือ 1) ปัจจัยด้านองค์การ ซึ่งได้แก่ อัตราค่าจ้าง การปฏิบัติเกี่ยวกับการเลื่อนตำแหน่ง และเงินเดือนของขนาดองค์การ 2) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในการทำงาน เช่น รูปแบบภาวะผู้นำ รูปแบบความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนร่วมงาน 3) ปัจจัยด้านลักษณะของงาน ได้แก่ ความซ้ำซาก ความจำเจของงาน ความมีอิสระ

ความชัดเจนของบทบาท ปัจจัยส่วนตัว ได้แก่ อายุ อายุการทำงาน บุคลิกภาพ และความสนใจด้านอาชีพ โดย สเตียร์ (Steers) ได้สรุปว่ามีปัจจัย 3 ประการที่ส่งผลต่อความรู้สึกใฝ่ใจผูกพันต่อองค์กร ได้แก่ 1) ด้านลักษณะส่วนตัวของบุคลากร ซึ่งรวมถึงอายุการทำงานในองค์กรและความต้องการความสำเร็จในชีวิต ความใฝ่ใจในวิชาชีพ 2) ด้านลักษณะงาน ได้แก่ ความสำคัญของงานในโอกาสที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน 3) ประสบการณ์ในการทำงาน ซึ่งได้แก่ ความน่าเชื่อถือได้ขององค์กรในอดีต และความรู้สึกของบุคคลอื่นที่มีต่อองค์กร

3.2. การปฏิบัติงานตามบทบาท (performance) ความชัดเจนของบทบาทเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้นำต้องคำนึงถึง และพิจารณาอย่างรอบครอบ เหมาะสม เพื่อผู้ปฏิบัติสามารถเข้าใจและยอมรับบทบาทของงานที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้อง สเตียร์ (Steers) กล่าวว่าปัจจัยสำคัญของการปฏิบัติงานที่ดีของแต่ละบุคคลในองค์กร ประกอบด้วย

3.2.1. ความสามารถ ลักษณะเฉพาะตัว และความสนใจของบุคคล โดยทั้ง 3 ปัจจัยนี้เป็นเครื่องกำหนดสมรรถนะของบุคคลในการทำงานเพื่อองค์กร

3.2.2. ความชัดเจนของบทบาทและการยอมรับ คือ ความมากน้อยของความเข้าใจและการยอมรับของบุคคลที่เกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมาย นอกจากนี้ ยังพบว่าความชัดเจนของบทบาท และข้อกำหนดเฉพาะอย่างของงาน มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อเป้าหมายของงานเพิ่มขึ้น ทั้งยังสัมพันธ์กับความพึงพอใจ ดังนั้นจะเป็นได้ว่าตัวแปรที่จะสร้างปัญหาในความพยายามในการทำงาน คือ ความไม่ชัดเจนต่อบทบาท และความขัดแย้งของบทบาทนั่นเอง การปฏิบัติงานตามบทบาทของบุคลากรเป็นสิ่งสำคัญต่อประสิทธิผลขององค์กร ดังนั้น ผู้นำองค์กรต้องใช้ความสามารถในการทำให้บุคลากรปฏิบัติงานได้ตามบทบาทหน้าที่ที่กำหนด และต้องปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ งานหรือกิจกรรมนั้นจึงจะบรรลุเป้าหมาย

4. นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (managerial policies and practices)

ความหมายของนโยบาย (policies) คือ แนวทางสำหรับการคิดโดยกว้าง ๆ เป็นข้อความโดยทั่วไปที่ใช้เป็นแนวทางสำหรับการคิดของผู้บริหารที่ต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจนโยบาย จะกำหนดขอบเขตของกิจกรรมต่าง ๆ ไว้ แต่ไม่ได้ชี้ชัดว่าจะต้องทำอะไรไว้ชัดเจน ดังนั้น นโยบายจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานทุกระดับต้อง โดยสเตียร์ (Steers) ได้กล่าวว่า นโยบายการบริหารและการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพนั้น ประกอบด้วย 1) การกำหนดกลยุทธ์เป้าหมาย 2) การจัดหาและการใช้ทรัพยากร 3) การติดต่อสื่อสาร 4) ภาวะผู้นำและการตัดสินใจ 5) การปรับตัวขององค์กรและการเริ่มสิ่งใหม่โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.1. การกำหนดเป้าหมาย (strategic goal setting) กลยุทธ์และนโยบายมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะบอกทิศทางทั้งโครงการงานสำหรับแผน โดยใช้เป็นเกณฑ์สำหรับปฏิบัติการ ซึ่งมีผลต่อขอบเขตของการบริหาร องค์กรจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้บริหารมีความสามารถที่จะกำหนดลักษณะของเป้าหมาย และกลยุทธ์ที่ต้องการได้จำเพาะเจาะจงและชัดเจน การตั้งเป้าหมาย ถือว่าเป็นจุดสำคัญ เป็นจุดเริ่มต้นของการบริหารที่กำหนดให้บุคคลในองค์กรได้ทราบบทบาทและสถานภาพของตนที่มีต่อการบริหารงานทั้งหมดในองค์กรของตนเอง

เป้าหมายที่กำหนดไว้ จึงต้องเป็นสิ่งที่บุคคลทั้งหมดจะต้องรับรู้ เป้าหมายจึงควรเป็นสิ่งที่สนองความต้องการของบุคคล หรือ ทำให้บุคคลได้รับความพึงพอใจในการบริหารงาน ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมของกลุ่มบุคคลที่ร่วมมือร่วมใจในการกระทำที่มีเป้าหมายร่วมกันให้เสร็จ งานชิ้นแรกของผู้บริหารจึงต้องทำให้องค์กรทำหน้าที่ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ถ้าหากองค์กรได้กำหนดเป้าหมายที่แน่นอนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้บริหารมีความสามารถที่จะกำหนดลักษณะของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะให้บรรลุถึงได้อย่างจำเพาะเจาะจงและชัดเจน หากไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน ผู้บริหารจะต้องตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะใช้ทรัพยากรแต่ละประเภทซึ่งมีจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างไร ซึ่งมักจะก่อให้เกิดความขัดแย้งและสูญเสียพลังงานไป ทำงานได้ต่ำกว่ามาตรฐานเพื่อเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว การกำหนดเป้าหมายในองค์การควรประกอบด้วย กระบวนการที่สัมพันธ์กันสองกระบวนการ คือ เริ่มแรกในระดับทั้งองค์กรฝ่ายบริหารจะต้องตัดสินใจกำหนดเป้าหมายในการปฏิบัติงาน และวัตถุประสงค์ในการทำงานที่วัดได้ที่จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย กระบวนการนี้เรียกว่า การวิเคราะห์ทางเป้าหมาย ซึ่งจะมีผลทำให้เกิดการกำหนดวัตถุประสงค์ที่จำเพาะเจาะจง และจับต้องได้ ใช้ประโยชน์ในการจัดสรรทรัพยากรต่อไปได้ กระบวนการขั้นตอนต่อมาก็คือ การแปลเป้าหมายระดับองค์กรนี้ไปสู่หน่วยงานย่อยขององค์กรในแนวดิ่ง จนถึงระดับปฏิบัติแต่ละคน

4.2. การจัดหาและการใช้ทรัพยากร (resource acquisition and utilization)

การจัดหาและการใช้ทรัพยากรหลังจากที่มีการตัดสินใจแน่นอนแล้วว่า เป้าหมายและทิศทางของการทำงานขององค์กรจะเป็นไปในทิศทางใด ควรคำนึงถึงประเด็นสำคัญ 3 ประการ คือ 1) การประสานระบบและประสานงาน 2) บทบาทของนโยบาย 3) ระบบควบคุมองค์การสำหรับการประสาน และระบบการประสานงานประกอบด้วยระบบย่อยหลายระบบ ซึ่งแคทซ์ และคาน (Katz & Khan อ้างถึงในพัชรินทร์ โต้ะบุรินทร์ ,2548 : 31) ระบุว่า มี 5 ระบบย่อยด้วยกันคือ ระบบผลิต ระบบสนับสนุน ระบบรักษาสุขภาพ ระบบปรับตัว และระบบบริหาร ดังนั้นบทบาทสำคัญในการบริหาร เพื่อประสิทธิผลขององค์การจะต้องบำรุงรักษา และประสานระบบย่อยต่าง ๆ เหล่านี้ให้สามารถทำงานร่วมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว เพื่อบรรลุเป้าหมายโดยแต่ละระบบจะต้องได้รับการจัดสรรทรัพยากรอย่างเพียงพอที่จะรักษาสุขภาพไว้ได้ แต่อย่างไรก็ตามในบางโอกาสนโยบายก็อาจจะส่งผลต่อประสิทธิผลขององค์การ ด้วยการนำไปสู่พฤติกรรมที่บั่นทอนการทำงาน เช่น ขั้นตอนการทำงานมากเกินไปจนเกิดความจำเป็น หรืออุปสรรคต่อการริเริ่มสิ่งใหม่และการปรับตัวขององค์การให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม ผู้บริหารจำต้องระมัดระวังการใช้นโยบายให้มีความเหมาะสมเป็นแนวทางไปสู่เป้าหมายมิใช่เป็นเครื่องควบคุมที่เป็นอุปสรรคต่อประสิทธิผล หากจำเป็นต้องมีเครื่องมือช่วยในการควบคุมผู้บริหารก็ต้องพยายามแสวงหาเทคนิค และดูแลงานให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

4.3. การติดต่อสื่อสาร (communication) หมายถึง การเคลื่อนย้ายข้อมูลข่าวสารจากผู้ส่งไปยังผู้รับด้วยข้อมูลข่าวสารที่ทำให้ผู้รับเข้าใจ โดยรูปแบบนี้จะพิจารณาเสียงรบกวนซึ่งเข้ามาสอดแทรกการติดต่อสื่อสารที่ตีรวมทั้งข้อมูลป้อนกลับที่ทำให้การติดต่อสื่อสารสะดุดขึ้น แบบแมน และ สเนล (Bateman and Snell อ้างถึงในพัชรินทร์ โตะะบุรินทร์ ,2548 : 32) ให้ความหมายของการสื่อสารว่า เป็นการส่งมอบสารสนเทศ และสิ่งที่มีความหมายต่าง ๆ จากไฟล์หนึ่งไปยังอีกฝ่ายหนึ่ง โดยการใช้สัญลักษณ์ที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน ในขณะที่ เดสเลอร์ (Dessler อ้างถึงในพัชรินทร์ โตะะบุรินทร์ ,2548 : 32) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสารคือการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ และการส่งมอบสิ่งที่มีความสำคัญต่าง ๆ เบิร์นาร์ด (Bernard อ้างถึงในพัชรินทร์ โตะะบุรินทร์ ,2548 : 32) ให้นิยามการติดต่อสื่อสารว่า เป็นสิ่งที่บุคคลสามารถถูกเชื่อมโยงเข้าด้วยกันในองค์การ เพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ การติดต่อสื่อสารเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดในขบวนการบริหาร จะเห็นได้ว่าองค์การทุกโครงการไม่ว่าจะมีขนาดใด ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ได้ด้วยการติดต่อสื่อสาร และไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนใดในกระบวนการบริหาร เช่น การวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยความสะดวก การตัดสินใจ สิ่งการ การประสานงานและควบคุม ล้วนต้องอาศัยการติดต่อสื่อสารเป็นหลักในการเชื่อมโยงความคิดจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งเสมอ Stephen P. Robbins และ MaryCoulter (2007, แปลโดย วิรัช สงวนวงศ์วาน, 2551 : 132-137) ได้ให้ความหมายการติดต่อสื่อสาร (communication) คือ การถ่ายทอดและการทำความเข้าใจในความหมาย ดังนั้นการติดต่อสื่อสารจะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อสามารถส่งผลต่อความหมายและผู้รับเกิดความเข้าใจอย่างถูกต้อง การติดต่อสื่อสารอาจมีลักษณะเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล หรือเป็นเครือข่ายในองค์การที่เรียกกันโดยทั่วไปว่าการติดต่อสื่อสารขององค์การ การติดต่อสื่อสารในองค์การ (Organization Communication) อาจแบ่งได้ 2 แบบ คือ การติดต่อสื่อสารที่เป็นทางการ (Formal Communication) หมายถึง การติดต่อสื่อสารตามสายการบังคับบัญชา หรือการติดต่อสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับงานที่ปฏิบัติในองค์การ ส่วนการติดต่อสื่อสารไม่เป็นทางการ (Informal Communication) คือ การติดต่อสื่อสารที่ไม่ได้เป็นไปตามโครงสร้างของสายการบังคับบัญชา โดยได้แบ่งการติดต่อสื่อสารออกเป็น 4 แบบ ได้แก่ 1) แบบบนลงล่าง (Downward Communication) คือ การติดต่อสื่อสารจากผู้บริหารมายังพนักงาน 2) แบบล่างขึ้นบน (Upward Communication) คือ การติดต่อสื่อสารจากพนักงาน หรือผู้ใต้บังคับบัญชาไปยังผู้บริหาร หรือผู้บังคับบัญชา 3) แบบแนวราบ (Laterally Communication) คือ การติดต่อสื่อสารระหว่างพนักงานในระดับเดียวกัน ขององค์การเดียวกันเป็นการติดต่อสื่อสารในแนวนอน ทำให้เกิดความร่วมมือ หรือประสานงานกันเพื่อประโยชน์ขององค์การ 4) แบบทแยงมุม (Diagonally Communication) คือ การติดต่อสื่อสารภายในองค์การเดียวกันข้ามแผนกงานและข้ามระดับสายการบังคับบัญชา

สเตียร์ (Steers) ได้แบ่งการติดต่อสื่อสารออกเป็น 3 เส้นทาง คือ 1) การติดต่อสื่อสารแบบบนลงล่าง (Downward Communication) คือ การติดต่อสื่อสารจากผู้บังคับบัญชาลงสู่ผู้ใต้บังคับบัญชาลดหลั่นตามอำนาจและความรับผิดชอบ 2) การติดต่อสื่อสารแบบล่างขึ้นบน (Upward Communication) คือการติดต่อสื่อสารจากผู้ใต้บังคับบัญชาไปยังผู้บังคับบัญชา ได้แก่ การรายงานผลการปฏิบัติงาน งบประมาณ การร้องเรียนเพื่อขอความเป็นธรรม 3) การติดต่อสื่อสารแบบแนวนอน

(Horizontal Communication) คือ การส่งข่าว การให้ข้อมูลระหว่างเพื่อนร่วมงานภายในตำแหน่งเดียวกัน ซึ่งอยู่ในระดับอำนาจหน้าที่เดียวกันในองค์กร เป็นการติดต่อสื่อสารเพื่อการประสานงานกัน หรือสร้างความเข้าใจ

4.4. ภาวะผู้นำและการตัดสินใจ (leadership and decision making) องค์กรจะต้องสามารถบริหาร ดูแลและโน้มน้าวให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีความรู้สึกรัก และพร้อมที่จะทำงานในองค์กร โดยเป้าหมายขององค์กรนั้นสามารถตอบสนองเป้าหมายส่วนตัวของสมาชิกด้วยในขณะเดียวกัน โดยกระบวนการดังกล่าวตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นผู้นำอันหมายถึงการทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะทำตามบุคคลอื่น ซึ่งต้องสนองความพึงพอใจของผู้ตามด้วยในการบรรลุเป้าหมายร่วมกัน ดังนั้นผู้นำต้องรู้จักใช้เทคนิคการจูงใจในการปฏิบัติงาน และนำองค์กรเดินต่อไปข้างหน้าอย่างงดงาม

4.4.1. ภาวะผู้นำ (leadership) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการใช้อำนาจ หรือจูงใจผู้อื่นให้ปฏิบัติตามจนบรรลุเป้าหมายขององค์กร หรือหมายถึงศิลปะหรือกระบวนการในการใช้อิทธิพลให้ผู้อื่นทำตามจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของกลุ่ม โดย Stephen P. Robbins และ Mary Coulter (2007 แปลโดย วิรัช สงวนวงษ์วาน ,2551 : 229) ได้ให้ความหมายผู้นำ (Leader) หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถ หรือศิลปะจูงใจให้ผู้อื่นคิดตามหรือปฏิบัติตาม ส่วนความเป็นผู้นำ (Leadership) คือ สิ่งที่ผู้นำกระทำ ซึ่งก็คือ กระบวนการจูงใจให้กลุ่ม หรือองค์กรปฏิบัติตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่ม หรือองค์กรนั้น Kirkpatrick and Locke (อ้างถึงใน Stephen P. Robbins และ Mary Coulter ,2007 แปลโดย วิรัช สงวนวงษ์วาน ,2551 : 230-231) ได้สรุปความแตกต่างของคุณลักษณะของผู้นำกับผู้ที่ไม่ได้เป็นผู้นำไว้ 7 ประการ ดังนี้

- 1) Drive มีพลังความพยายามและความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะฟันฝ่าอุปสรรค ทำให้งานที่ได้รับมอบหมายประสบความสำเร็จ
- 2) Desire to Lead มีความมุ่งมั่นที่จะมีอิทธิพลหรือผู้อื่นโดยการจูงใจให้ผู้อื่นร่วมทำงานด้วยความเต็มใจ
- 3) Honesty and Integrity มีความซื่อสัตย์และความมั่นคงในความคิด และการกระทำเพื่อให้ได้รับความเชื่อ และศรัทธาจากผู้ใต้บังคับบัญชาและผู้ที่เกี่ยวข้อง
- 4) Self-Confident มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง เพื่อให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเกิดความเชื่อมั่นในตัวผู้นำ และพร้อมจะปฏิบัติตาม การตัดสินใจของผู้นำ
- 5) Intelligence มีความเฉลียวฉลาด สามารถรวบรวม วิเคราะห์ และประมวลผลข้อมูลเพื่อสร้างวิสัยทัศน์ และตัดสินใจแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง
- 6) Job-Relevant Knowledge มีความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับบริษัทของตนที่ดำเนินการอยู่ และเทคนิคการปฏิบัติงานเพื่อประกอบการตัดสินใจในฐานะผู้นำได้อย่างถูกต้อง
- 7) Extraversion มีพลังความกระตือรือร้น ชอบสังคม สามารถพูดคุยมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้คน ไม่เก็บตัวเงียบอยู่ตามลำพัง นอกจากนี้สตีเยอร์ (Steers) ได้แบ่งรูปแบบความเป็นผู้นำที่แตกต่างกันใน 4 รูปแบบ คือ

- 1) ผู้นำแบบบงการ
- 2) ผู้นำแบบให้การสนับสนุน
- 3) ผู้นำแบบมีส่วนร่วม
- 4) ผู้นำที่มุ่งความสำเร็จ

4.4.2. การตัดสินใจ (decision making) เป็นกระบวนการในการแก้ปัญหา โดยการรวบรวม วิเคราะห์ และประมวลข้อมูล และข้อจำกัดในการเลือกทางเลือกที่เหมาะสม การตัดสินใจจึงเป็นหัวใจของการบริหาร เป็นภาระหน้าที่สำคัญของการบริหาร เพราะผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้างานมีภาระหน้าที่ที่ต้องตัดสินใจสั่งการอยู่ตลอดเวลา จึงจำเป็นต้องศึกษาให้ทราบกระบวนการในการตัดสินใจที่ถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งตระหนักถึงความสำคัญของการตัดสินใจที่เป็นอุปสรรคเสริมสร้างบรรยากาศขององค์การให้เกื้อหนุนการบริหารงาน และการปฏิบัติงานของบุคลากรภายในองค์การ Stephen P. Robbins และ Mary Coulter ,2007 แปลโดย วิรัช สงวนวงค์วาน ,2551 : 67) ให้ความหมาย การตัดสินใจ คือ การเลือกทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ในทางเลือกที่มีอยู่ตั้งแต่สองทางขึ้นไป โดยผู้บริหารทุกระดับในองค์การต้องตัดสินใจเสมอ เบอ์นาร์ด (Bernard อ้างถึงในพัชรินทร์ โตะบุรินทร์ ,2548 : 37) ได้จำแนกการตัดสินใจออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) การตัดสินใจเมื่อผู้มีอำนาจที่อยู่เบื้องบนสั่งมา หรือเป็นคำบัญชา หรือนโยบายให้ปฏิบัติ 2) การตัดสินใจเมื่อผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบอำนาจให้แล้วไม่อาจตัดสินใจได้ เสนอให้ผู้บังคับบัญชาตัดสินใจเอง 3) การตัดสินใจที่เกิดจากตัวผู้บริหารเอง

5. การปรับตัวขององค์การและการริเริ่มสิ่งใหม่ (organization adaptation and innovation)

สตีเยร์ (Steers) กล่าวว่า การบริหารซึ่งจะนำไปสู่ความมีประสิทธิภาพขององค์การ คือ ความสามารถขององค์การในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตาม ฝ่ายบริหารที่มีความรับผิดชอบจะต้องสร้างความสมดุลให้เกิดขึ้น ระหว่างความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงและริเริ่มสิ่งใหม่กับความต้องการที่จะรักษาความมั่นคงและความต่อเนื่องของการปฏิบัติ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าปัจจัยองค์การตามแนวคิดของสตีเยร์ (Steers) ประกอบด้วยปัจจัย 4 ประการ คือ 1) ลักษณะองค์การ ประกอบด้วย 1.1 โครงสร้างขององค์การ คือ กระบวนการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเป็นทางการในองค์การ โดยการจัดสายงานการแบ่งงานและความเหมาะสมของบุคคล 1.2 เทคโนโลยีและอุปกรณ์ คือ การนำเอาเครื่องมือหรือวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการดำเนินงานต่าง ๆ ภายในองค์การให้เกิดประโยชน์สูงสุด 2) ลักษณะสภาพแวดล้อม ประกอบด้วย 2.1 ลักษณะสภาพแวดล้อมภายในองค์การ คือ บุคลากรและบรรยากาศภายในองค์การ ซึ่งเป็นปัจจัยที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ 2.2 ลักษณะสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ คือ สภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ที่จะส่งผลกระทบต่อการทำงานขององค์การซึ่งเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงได้ 3) ลักษณะบุคลากรประกอบด้วย 3.1 ความผูกพันต่อองค์การ คือ ความรู้สึกผูกพันของบุคลากรที่มีต่อองค์การรวมถึงความสนใจต่อเป้าหมายขององค์การ 3.2 การปฏิบัติงาน คือ การปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายของบุคลากร 4) นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ ประกอบด้วย 4.1 การกำหนดเป้าหมาย คือ การกำหนดนโยบายและเป้าหมายการทำงานขององค์การ 4.2 การจัดหาและการใช้ทรัพยากร คือ การจัดหาและการใช้ทรัพยากรหลังกำหนดเป้าหมายการทำงานขององค์การ 4.3 การติดต่อสื่อสาร คือ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการติดต่อประสานงานของบุคลากรภายในองค์การ ประกอบด้วย การติดต่อสื่อสารที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ

4.4 ภาวะผู้นำและการตัดสินใจ คือ กระบวนการที่ผู้นำใช้อำนาจหรือวิสัยทัศน์ให้บุคคลในองค์กรปฏิบัติตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มหรือองค์กรนั้น 4.5 การปรับตัวขององค์กรและการริเริ่มสิ่งใหม่ คือ ความสามารถขององค์กรในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งองค์กรจะมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ที่จะส่งผลต่อการดำเนินงานขององค์กรทั้งในปัจจุบันและอนาคต

5. บริบทของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีมีการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่องโดยยึดถือแนวปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2557 และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา ประกอบไปด้วย “ระบบการประกันคุณภาพภายใน” และ “ระบบการประกันคุณภาพภายนอก” โดยมหาวิทยาลัยฯ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ (1) เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานของหน่วยงานสนับสนุนในภาพรวมตามระบบคุณภาพ (2) เพื่อให้หน่วยงานทราบสถานภาพของตนเอง อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมายและเป้าประสงค์ที่ตั้งไว้ตามจุดเน้นของตนเองและเป็นสากล (3) เพื่อให้หน่วยงานเกิดการพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง และส่งผลต่อการพัฒนามหาวิทยาลัยฯ ในภาพรวม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีปฏิบัติตามกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2551 – 2565) และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555 – 2559) จัดประเภทของมหาวิทยาลัยฯ อยู่ในกลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี คือ สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงานธุรกิจ และบุคคลในภูมิภาค เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโท ด้วยก็ได้ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในรอบใหม่ (พ.ศ.2557 – 2561) มหาวิทยาลัยฯ ดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 3 ระดับ คือ ระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน

ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และองค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ระดับคณะ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และองค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ

ระดับสถาบัน ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และองค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ

ซึ่งจุดมุ่งหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแต่ละระดับ เพื่อควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยฯ วิธีการประกันคุณภาพภายใน กำหนดไว้ดังนี้

1. มหาวิทยาลัยฯ วางแผนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในประจำปีการศึกษาใหม่
2. มหาวิทยาลัยฯ เก็บรวบรวมข้อมูลระยะ 12 เดือน ตามตัวบ่งชี้ที่ได้ประกาศใช้บนระบบ CHE QA Online และให้มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในเป็นประจำทุกปีทั้งระดับหลักสูตร คณะวิชา และสถาบัน
3. หลักสูตรเตรียมประเมินตนเองระดับหลักสูตรและจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับหลักสูตรผ่านระบบ CHE QA Online
4. คณะหรือหน่วยงานเทียบเท่า นำผลการประเมินระดับหลักสูตรมาจัดทำรายงานการประเมินระดับคณะ
5. คณะหรือหน่วยงานเทียบเท่าประเมินตนเองบนระบบ CHE QA Online และยืนยันผลการประเมินหลักสูตรที่ได้ประเมินไปแล้ว
6. สถาบันนำผลการประเมินระดับหลักสูตร ผลการประเมินระดับคณะวิชา มาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับสถาบัน
7. สถาบันประเมินตนเองบนระบบ CHE QA Online และยืนยันผลการประเมินตนเอง ระดับหลักสูตร คณะวิชา พร้อมนำผลการประเมินเสนอสภาสถาบันเพื่อพิจารณา วางแผนพัฒนาสถาบันในปีการศึกษาถัดไป
8. ผู้บริหารนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในที่สถาบัน แต่งตั้ง มาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน แผนปฏิบัติการประจำปี และแผนกลยุทธ์
9. ส่งรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายใน ผ่านระบบ CHE QA Online ภายใน 120 วันนับจากสิ้นปีการศึกษา

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กนกกาญจน์ ศรีสุรินทร์ และคณะ (2559) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะวิชา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21) และพบว่าปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสำเร็จ ในการดำเนินการประกันคุณภาพในระดับคณะวิชาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา และด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัด

เปี่ยมสุข ทุงกาวิ (2558) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกรมส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน. ผลการวิจัยพบว่า 1). บุคลากรสำนักหอสมุดกลางมีการรับรู้การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับมาก 2). ปัจจัยทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ได้แก่ รายได้ อายุ ประสบการณ์ในการทำงาน รวมถึงปัจจัยด้านทัศนคติ และปัจจัยด้านการรับรู้ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 3). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกรมส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของบุคลากรสำนักหอสมุดกลาง ได้แก่ การรับรู้ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และประสบการณ์การทำงานในสำนักหอสมุดกลาง

สุภัทรา เอื้อวงศ์ และคณะ (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยสยาม พบว่า สำหรับปัจจัยด้านบุคคล ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยในการปฏิบัติอยู่ในระดับสูง 3 ลำดับแรก คือ ภาวะผู้นำของผู้บริหารคณะ ทัศนคติต่อการประกันคุณภาพและความรู้ความเข้าใจด้านการประกันคุณภาพ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.84, 3.71 และ 3.65 ตามลำดับ และข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ แรงจูงใจในการดำเนินการประกันคุณภาพ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง 3.43 ส่วนปัจจัยด้านองค์การและการบริหาร ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยในการปฏิบัติอยู่ในระดับสูง 3 ลำดับแรก คือ วัฒนธรรมองค์กร นโยบายและแผนงานประกันคุณภาพ และโครงสร้างองค์กรที่เอื้อต่อการประกันคุณภาพโดยมีค่าเฉลี่ย 3.68, 3.62 และ 3.62 ตามลำดับ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ย ต่ำสุดได้แก่ การสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง 3.42

พัฒนพล แก้วยม (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ. รายงานการวิจัย, สำนักคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา ผลการวิจัยพบว่า

1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่บูรณาการการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของ สกอ. การประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. แผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติการประจำปี และระบบบริหารคุณภาพมาตรฐานขั้นตอนการปฏิบัติงาน (SOP) ที่สอดคล้องต่อวิสัยทัศน์ และนโยบายของมหาวิทยาลัย มีกลไกการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาจากการมีส่วนร่วมของผู้บริหารและบุคลากรผ่านการดำเนินงานประจำ และงานโครงการของ คณะวิชาและหน่วยงานสนับสนุน มีหน่วยงานเฉพาะที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพการศึกษา ใช้การจัดการความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจการประกันคุณภาพ ใช้ระบบสารสนเทศในการติดตามผลการดำเนินงานประกันคุณภาพโดยนาระบบ CHE QA Online ของ สกอ. มาใช้งานในฐานะข้อมูลของ มหาวิทยาลัย นำผลการตรวจประเมินมาปรับปรุงการปฏิบัติงานและสร้างแรงจูงใจในการดำเนินงานประกันคุณภาพด้วยการมอบรางวัลคุณภาพในระดับมหาวิทยาลัย

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในเรียงลำดับความสัมพันธ์ดังนี้ ด้านความพร้อม ด้านทรัพยากร ด้านวัฒนธรรมคุณภาพของหน่วยงาน และด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร ส่วนประเภทหน่วยงาน ขนาดของหน่วยงาน และประสบการณ์ในการบริหารไม่มีความสัมพันธ์

3. ข้อเสนอแนะการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในมีดังนี้ ผู้บริหารทุกระดับควรเพิ่มความสำคัญในการบริหารงานประกันคุณภาพการศึกษาเน้นการดำเนินงานจากความร่วมมือของทุกฝ่าย มหาวิทยาลัยควรเพิ่มการพัฒนาความรู้ความเข้าใจระบบกลไกการประกันคุณภาพภายในมหาวิทยาลัย และความรู้ด้านเกณฑ์การประเมินให้บุคลากรในทุกระดับอย่างทั่วถึง บูรณาการกลไกการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษากับระบบต่าง ๆ ได้แก่ SOP สกอ. สมศ. แผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติการประจำปีของมหาวิทยาลัยให้เป็นกลไกเดียวกัน เพิ่มระบบข้อมูลสารสนเทศที่เอื้ออำนวยระบบคุณภาพต่าง ๆ และสร้างวัฒนธรรมคุณภาพ และค่านิยมคุณภาพแก่บุคลากรทุกระดับ

วาสนา สะอาด และคณะ (2557) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของสำนักคอมพิวเตอร์และเครือข่าย ผลการศึกษาวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย คิดเป็นร้อยละ 63.64 มีอายุอยู่ในช่วง 31-35 ปี มีระดับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 45.45 มีประสบการณ์การทำงานอยู่ในช่วง 5-10 ปี และ 11-20 ปี สถานภาพในการปฏิบัติงานเป็นพนักงาน คิดเป็นร้อยละ 77.27 มีระดับ ความสนใจในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับให้ความสนใจปานกลาง และระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประกันคุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 81.82 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาในส่วนของการรับผิดชอบ ตัวบ่งชี้ คิดเป็นร้อยละ 44.83 รองลงมาเป็นคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 20.69 และเกี่ยวข้องในบางกิจกรรมคิดเป็นร้อยละ 17.24 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในสำนักคอมพิวเตอร์และเครือข่าย ในภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกปัจจัย เมื่อพิจารณาหลายด้านพบว่าปัจจัยด้านผู้บริหารและนโยบายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.734 ปัจจัยด้านการบริหารจัดการและปัจจัย

ด้านบุคลากรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.612 ปัจจัยด้านทรัพยากร และสิ่งสนับสนุนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.722 และปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.666 พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาตามระบบและกลไก PDCA ในภาพรวมและในหลายด้าน อยู่ในระดับมาก ผลวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวกับตัวแปรตาม ทั้ง 4 ตัว พบว่าทุกคู่ที่ทำการศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในภาพรวมตัวแปรด้านปัจจัยทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในของสำนักคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ผลการวิจัยพบว่าค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปรพร้อม ทำนายระบบและกลไก การประกันคุณภาพการศึกษาภายในได้ประมาณร้อยละ 76.2 เมื่อพิจารณา เฉพาะตัวแปรพบว่า ตัวแปรที่สามารถอธิบายตัวแปรได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ผู้บริหารและ นโยบาย การบริหารจัดการ และทรัพยากรและสิ่งสนับสนุน

นายจักรพงษ์ แก้วตรี (2557) ได้ทำการศึกษาวินิจฉัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 21 จังหวัดบึงกาฬ ผลการศึกษาวินิจฉัย พบว่า

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการระบบการประกันคุณภาพการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ ปัจจัยด้านบุคลากรปัจจัยด้านภาวะผู้นำ และปัจจัยด้านวัฒนธรรมองค์กร

2. ปัจจัยที่สามารถจำแนกกลุ่มโรงเรียนที่ได้มาตรฐาน สมศ. และไม่ได้มาตรฐาน สมศ.ในการดำเนินการระบบการประกันคุณภาพการศึกษาได้ มี 7 ปัจจัย ได้แก่ ด้านบุคลากร,ด้านภาวะผู้นำ, ด้านสภาพทางกายภาพ, ด้านสังคม, ด้านการเมือง, ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านโครงสร้างองค์กร

3. สมการจำแนกโรงเรียนที่ได้มาตรฐานและไม่ได้มาตรฐาน ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน เป็นดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ คือ

$$Y^1 = -10.705 + 3.160x_1 - 1.561x_7 + 3.144x_4 - .674x_8 - 3.703x_{10} + 3.686x_3 - 1.800x_5$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$Z_{y1} = 1.164z_{x1} - .435z_{x7} + 1.123z_{x4} - .226z_{x8} - 1.037z_{x10} + 1.283z_{x3} - .690z_{x5}$$

โดยสรุป ตัวแปรทุกตัวตัวแปร มีความสัมพันธ์กับการประกันคุณภาพการศึกษา ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษา คณะครูและบุคลากรทางการศึกษา ควรจะพิจารณาถึงตัวแปรเหล่านี้ เป็นข้อมูลพื้นฐาน ที่จะเป็นแนวทางในการพัฒนาสถานศึกษาเพื่อให้สถานศึกษาได้รับการรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ตามความมุ่งหวัง ที่จะช่วยให้การจัดการศึกษาในสถานศึกษามีคุณภาพ และประสิทธิภาพประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ลำพูน หมายสุข (2556) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ผลการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ผู้อำนวยการโรงเรียน และครูผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพภายในมี ความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยภาพรวม และรายด้าน อยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้อำนวยการโรงเรียน และครูผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพภายในต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 จำแนกตาม ตำแหน่ง และขนาดของโรงเรียน เปรียบเทียบได้ ดังนี้

2.1 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้อำนวยการโรงเรียน และครูผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพภายในที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงาน การประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 จำแนกตามตำแหน่ง พบว่า โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้อำนวยการโรงเรียน และ ครูผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพภายในที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีขนาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษเขต 1 โดยรวม ไม่แตกต่างกัน

3. ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 พบว่า การวางแผนและการสั่งการในระบบการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนยังไม่ชัดเจน ทำให้บุคลากรที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนมีความรู้ความเข้าใจยังมีจำกัดไม่ชัดเจน ความร่วมมือระหว่างบุคลากรในโรงเรียนยังไม่ดีเท่าที่ควร ซึ่งแนวทางการพัฒนาควรมีการประชุมแต่งตั้งคณะกรรมการที่เป็นระบบ ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น มีการอบรมบุคลากรในการทำงานเป็นทีม ให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับระบบการประกันคุณภาพภายใน

จินตนา เทียมทิพร และคณะ (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ ผลการศึกษาวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกรุงเทพ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก คือ ปัจจัยด้านลักษณะผู้บริหาร ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ นอกนั้นมีความเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ปัจจัยด้านลักษณะบุคลากร (อาจารย์)/เจ้าหน้าที่/ลูกจ้าง) ปัจจัยด้านลักษณะทรัพยากร และปัจจัยด้านลักษณะวัฒนธรรมองค์กร

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบประกันคุณภาพภายใน โดยใช้/ระบบ PDCA กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในโดยใช้ระบบ PDCA ในภาพรวมและในรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การวางแผนการปฏิบัติงาน (PLAN) การดำเนินการตามแผน (DO) การตรวจสอบประเมินผล (CHECK) และการนำผลการประเมินมาปรับปรุง (ACT)

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับระบบการประกันคุณภาพภายในสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามคือ ระหว่างตัวแปรอิสระกับระบบประกันคุณภาพภายใน (รวม Y) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกคู่ตัวแปรที่ศึกษาคือ ผู้บริหาร (X1) กับระบบประกันคุณภาพภายใน (Y) การบริหารจัดการ (Y2) กับระบบประกันคุณภาพภายใน (Y) บุคลากร (X3) กับระบบประกันคุณภาพภายใน (Y) ทรัพยากร (X4) กับระบบประกันคุณภาพภายใน (Y) วัฒนธรรมองค์กร (X5) กับระบบประกันคุณภาพภายใน (Y)

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อระบบประกันคุณภาพภายในของสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกรุงเทพ ผลการวิจัยพบว่า ความแปรปรวนของปัจจัยต่าง ๆ ต่อการดำเนินงานในภาพรวมของระบบประกันคุณภาพภายในของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และผลการวิเคราะห์ด้วยสมการถดถอยพหุคูณ พบว่า ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปร ร่วมกันทำนายระบบประกันคุณภาพภายในได้ประมาณร้อยละ 57 เมื่อพิจารณาเฉพาะตัวแปรพบว่า ตัวแปรที่สามารถอธิบายตัวแปรตามได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ ตัวแปรด้านการบริหารจัดการ และด้านวัฒนธรรมองค์กร ส่วนตัวแปรอิสระอื่น ๆ ที่เหลือไม่สามารถอธิบายตัวแปรตามได้อย่างมีนัยสำคัญ สามารถเขียนสมการทำนายตัวแปรที่ส่งผลต่อระบบการประกันคุณภาพภายในได้ดังนี้

$$Y = 14.711 + 0.617x_1 + 1.599x_2 + 1.021x_3 - 0.558x_4 + 1.275x_5$$

คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ผลการศึกษาวิจัย พบว่า ประเด็นที่บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุด ได้แก่ รายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนองค์ประกอบคุณภาพและจำนวนตัวบ่งชี้ที่ใช้วัดการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งผลการตรวจรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์ผ่านในระดับคณะ และระดับมหาวิทยาลัยตามมาตรฐานของสมศ. ซึ่งประเด็นดังกล่าวนี้ นับว่ามีความสำคัญมากเนื่องจากหากบุคลากรทราบหรือมีความเข้าใจอย่างถูกต้องจะทำให้บุคลากรมีความตระหนักถึงความสำคัญของการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษามากยิ่งขึ้น บุคลากรส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษา และมีเจตคติที่ดีต่อการมีส่วนร่วมในการดำเนินการดังกล่าว อย่างไรก็ตามบุคลากรคณะเภสัชศาสตร์ส่วนมากยังมองว่าการประกันคุณภาพการศึกษาจะทำให้แต่ละคนมีภาระงานเพิ่มขึ้นและเป็นสิ่งที่รบกวนต่อการปฏิบัติงาน แม้ว่าจะพร้อมให้ความร่วมมือกับคณะก็ตาม นอกจากนี้บุคลากรส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญกับ

เรื่อง การกำหนดแผนงานประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน มีการมอบหมายและกระจายงานอย่างเหมาะสมและมีระบบติดตามงานที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งให้ความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่จะทำให้คณะฯ ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานประกันคุณภาพโดยส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญในเรื่องความร่วมมือ ความรู้ความเข้าใจต่อการประกันคุณภาพการศึกษาและระบบการจัดเก็บเอกสารต่าง ๆ สำหรับกลยุทธ์ แนวทางหรือวิธีการที่จะช่วยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของ คณะฯ นั้น บุคลากรจะให้ความสำคัญในเรื่องการให้ความรู้ความเข้าใจแก่บุคลากร เรื่องการประกันคุณภาพการศึกษา การสร้างแรงจูงใจในการทำงาน การทำงานเป็นทีมและการกำหนดให้งานประกันคุณภาพฯ เป็นหนึ่งในภาระงานที่ทุกคนต้องมีส่วนร่วม สำหรับความคิดเห็นของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์เกี่ยวกับงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาซึ่งได้มีการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการประกันคุณภาพการศึกษาและความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทของนักศึกษาใน กระบวนการประกันคุณภาพฯ รวมทั้งประโยชน์ของการประกันคุณภาพนั้น พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ มีทัศนคติที่ดีต่องานประกันคุณภาพการศึกษาและเข้าใจในบทบาทของนักศึกษาในระบบประกันคุณภาพฯ ว่ามีอะไรบ้าง เช่น การร่วมให้บริการวิชาการแก่สังคม การให้ความร่วมมือกับอาจารย์และ หรือเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน นักศึกษายังเห็นประโยชน์ของ การนำความรู้ด้านการประกันคุณภาพไปใช้ในการดำเนินกิจกรรมนักศึกษาและช่วยให้เกิดทักษะใน การทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ

สิริกร บุญฟู, อาบทิพย์ กาญจนวงศ์ (2555) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การมีส่วนร่วม ในการประกันคุณภาพการศึกษาของบุคลากร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ผลการวิจัย พบว่า บุคลากรคณะบริหารธุรกิจมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99 เมื่อพิจารณาในรายด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผน ด้านการปฏิบัติ ด้านการตรวจสอบ และด้านการปรับปรุง พบว่า บุคลากรมีส่วนร่วมในระดับ ปานกลางทุกด้าน เพื่อจำแนกตามประเภทบุคลากร พบว่าด้านการวางแผนบุคลากรสายวิชาการ มีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ในขณะที่บุคลากรสายสนับสนุนอยู่ในระดับน้อย ด้านการปฏิบัติบุคลากร สายวิชาการและบุคลากรสายสนับสนุนอยู่ในระดับน้อย ด้านการปฏิบัติการบุคลากร สายวิชาการและบุคลากรสายสนับสนุนมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ด้านการตรวจสอบบุคลากร สายวิชาการและบุคลากรสายสนับสนุนมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ด้านการปรับปรุงบุคลากร สายวิชาการและบุคลากรสายสนับสนุนมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

การมีส่วนร่วม และความต้องการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาของบุคลากร คณะบริหารธุรกิจพบว่าด้านการวางแผน บุคลากรมีส่วนร่วมและมีความต้องการมีส่วนร่วมในระดับ ปานกลาง ด้านการปฏิบัติบุคลากรมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ในขณะที่บุคลากรมีความต้องการ มีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ด้านการตรวจสอบบุคลากรมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ในขณะที่บุคลากรที่ มีความต้องการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ด้านการปรับปรุงบุคลากรมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ในขณะที่บุคลากรมีความต้องการมีส่วนร่วมในระดับมาก

วารุณี บำรุงสวัสดิ์ (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผล การดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในของโรงเรียน ผลการวิจัย พบว่า

1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในของโรงเรียน และประสิทธิผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในของโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียน ผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนและครูผู้สอนโดยรวม และหลายด้านอยู่ใน ระดับมากและไม่แตกต่างกัน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร ด้านการมีส่วนร่วมและปรึกษาหารือของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้านการติดต่อสื่อสาร ด้านการทำงาน เป็นทีม ด้านทัศนคติและทักษะของบุคลากรในโรงเรียน ด้านทรัพยากรทางการศึกษาและ ด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา

2) ผู้บริหารโรงเรียน ผู้รับผิดชอบงาน ประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนและครูผู้สอน ที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนช่วงชั้นแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพการดำเนินงาน การประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในของ โรงเรียนอยู่ในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4) ปัจจัยที่มีอำนาจพยากรณ์ประสิทธิผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน ของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 73.00 และมีค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ .267 คือ ด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร ด้านทรัพยากรทาง การศึกษา ด้านการมีส่วนร่วม และปรึกษาหารือ ของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ด้านเทคโนโลยี ทางการศึกษา ด้านการติดต่อสื่อสารและด้านการทำงานเป็นทีม 5) ปัจจัยที่ควรส่งเสริมเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพ การดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในของโรงเรียน ได้แก่ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร ทรัพยากรทางการศึกษา การมีส่วนร่วมและปรึกษาหารือของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเทคโนโลยี ทางการศึกษา การติดต่อสื่อสารและการทำงานเป็นทีม สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

สุรวี ศุนาลัย (2553) ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัย พบว่า

1) มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาที่บูรณาการระบบ การประกันคุณภาพภายในของ สกอ. การประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. แผนกลยุทธ์ และแผนปฏิบัติการประจำปีและระบบบริหารคุณภาพสากล ISO ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ และนโยบายของมหาวิทยาลัย มีกลไกการดำเนินงานประกันคุณภาพจากการมีส่วนร่วมของผู้บริหาร และบุคลากรทางการดำเนินงานประจำ และงานโครงการของคณะวิชาและหน่วยงานสนับสนุน มีหน่วยงานเฉพาะที่รับผิดชอบต่องานประกันคุณภาพใช้การจัดการความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจ การประกันคุณภาพ พัฒนาเครื่องมือการบริหารงานประกันคุณภาพด้วยระบบ SAP ระบบ FIS

และการจัดทำรายงานการประเมินตนเองด้วย excel นำผลการตรวจประเมินคุณภาพมาปรับปรุง การปฏิบัติงาน และสร้างแรงจูงใจในการประกันคุณภาพด้วยการมอบรางวัลในระดับมหาวิทยาลัย

2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของงานประกันคุณภาพการศึกษาเรียงลำดับความสัมพันธ์ดังนี้ ทิศนคติต่อการประกันคุณภาพความพร้อมด้านทรัพยากรวัฒนธรรม คุณภาพและภาวะผู้นำ ของผู้บริหาร ส่วนประเภทหน่วยงาน และขนาดหน่วยงานมีความสำคัญต่อปัจจัยแห่งความสำเร็จ ในขณะที่ประสพการณ์ในการบริหารไม่มีความสัมพันธ์

3) ข้อเสนอแนะการปฏิบัติงานประกันคุณภาพการศึกษามีดังนี้ ผู้บริหารทุกระดับควรเพิ่ม ความสำคัญในการบริหารงานประกันคุณภาพการศึกษามหาวิทยาลัยควรเพิ่มการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจงานประกันคุณภาพการศึกษาให้บุคลากรในทุกระดับอย่างทั่วถึง บูรณาการกลไก การดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของระบบต่าง ๆ ได้แก่ ISO สกอ. สมศ. แผนกลยุทธ์ มหาวิทยาลัยให้เป็นกลไกเดียวกัน เพิ่มระบบข้อมูลสารสนเทศที่เอื้ออำนวยระบบคุณภาพต่าง ๆ และเพิ่มการสร้างแรงจูงใจในการประกันคุณภาพการศึกษาแก่บุคลากรในทุกระดับ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ที่เน้นการวิจัยเชิงปริมาณ ณ ช่วงเวลาหนึ่ง โดยเน้นการวัดครั้งเดียว ซึ่งผู้วิจัยมีกระบวนการดำเนินการวิจัย โดยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย สายการปฏิบัติงานข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จาก 20 หน่วยงาน จำนวนประชากรทั้งสิ้น 1,366 คน (ที่มา: กองบริหารงานบุคคล ข้อมูลจำนวนบุคลากร ข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2560)

ตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลจำนวนบุคลากร ข้าราชการ

หน่วยงาน	ข้าราชการ	พนักงานมหาวิทยาลัย	รวมทั้งสิ้น
กองคลัง	21	21	42
กองนโยบายและแผน	3	16	19
กองบริหารงานบุคคล	10	15	25
กองพัฒนานักศึกษา	12	19	31
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	57	55	112
คณะเทคโนโลยีการเกษตร	41	40	81
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	34	42	76
คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	13	60	73
คณะบริหารธุรกิจ	54	52	106
คณะพยาบาลศาสตร์	1	16	17
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	51	92	143

หน่วยงาน	ข้าราชการ	พนักงานมหาวิทยาลัย	รวมทั้งสิ้น
คณะวิศวกรรมศาสตร์	143	86	229
คณะศิลปกรรมศาสตร์	59	33	92
คณะศิลปศาสตร์	50	67	117
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	11	56	67
วิทยาลัยการแพทย์แผนไทย	28	39	67
สถาบันวิจัยและพัฒนา	5	9	14
สำนักบัณฑิตศึกษา	1	5	6
สำนักประกันคุณภาพการศึกษา	1	5	6
สำนักวิทยบริการ และเทคโนโลยีสารสนเทศ	4	39	43
รวมทั้งสิ้น	599	767	1366

ที่มา: กองบริหารงานบุคคล ข้อมูลจำนวนบุคคลากร ข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย
ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2560

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย สายการปฏิบัติงานข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จาก 20 หน่วยงาน การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง ของ Krejcie and Morgan ได้จำนวน 302 คน ผู้วิจัยใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 305 ตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลรูปแบบของแบบสอบถาม โดยทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความสอดคล้องกับเรื่องที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ มีรายละเอียดดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด โดยแยกออกเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เพื่อทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาประกอบไปด้วย ปัจจัยองค์การด้านลักษณะองค์การ ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม ด้านลักษณะบุคลากร และด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ ดังนี้

เกณฑ์วัดระดับปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

ระดับคะแนน	แปลความหมาย
5	ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับมากที่สุด
4	ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับมาก
3	ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับปานกลาง
2	ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับน้อย
1	ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จของการดำเนินงานการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบไปด้วย ด้านการวางแผนการปฏิบัติงาน ด้านการดำเนินงานตามแผน ด้านการตรวจสอบประเมินผล และด้านการนำผลประเมินมาปรับปรุง ดังนี้

เกณฑ์วัดระดับความสำเร็จของการดำเนินงานการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

ระดับคะแนน	แปลความหมาย
5	ความสำเร็จของการดำเนินงานการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับมากที่สุด
4	ความสำเร็จของการดำเนินงานการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับมาก
3	ความสำเร็จของการดำเนินงานการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับปานกลาง
2	ความสำเร็จของการดำเนินงานการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับน้อย
1	ความสำเร็จของการดำเนินงานการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.3 การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถามตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์ลักษณะของข้อมูลที่ต้องการ โดยวิเคราะห์จากวัตถุประสงค์ในการวิจัย กำหนดโครงสร้างของเนื้อหาของแบบสอบถาม

2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามและกำหนดรูปแบบสอบถาม จากตำราต่าง ๆ

3. เขียนแบบสอบถามแบบฉบับร่าง ตามโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถาม

4. ให้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญทางด้านการประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา(Content validity) ความถูกต้องเชิงโครงสร้าง (Construct validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนี ความสอดคล้องของข้อความ (Index of the Item-objective Congruence : IOC) พร้อมทั้งตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม โดยการนำแบบสอบถามที่ออกแบบไว้ให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านที่ศึกษาและวัดผลพิจารณาความถูกต้อง ความเที่ยงตรงของข้อความ

5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์สัมพันธแอลฟา ของครอนบาค (Cronbach' Alpha) จากการตรวจสอบความเที่ยงของแบบสอบถามว่ามีค่าเป็น .991

6. จัดทำแบบสอบถามออนไลน์ผ่านระบบสารสนเทศ จากแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงและทดลองเรียบร้อยแล้ว

7. แจกกลุ่มตัวอย่างเข้ากรอกแบบสอบถามออนไลน์ผ่านระบบสารสนเทศ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ ดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

3.4.1 ผู้วิจัยจัดทำทำบันทึกแจ้งเวียนขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังผู้บริหาร และบุคลากรไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลการวิจัยผ่านการตอบแบบสอบถามออนไลน์

3.4.2 เพื่อความรวดเร็ว ผู้วิจัยได้ไปดำเนินการเก็บข้อมูลแบบสอบถามด้วยตนเองตามหน่วยงานต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

3.4.3 ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน และความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อเตรียมข้อมูลในการวิเคราะห์ต่อไป

3.4.4 ผู้วิจัยดำเนินการติดตามข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตามระยะเวลาที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบตามที่กำหนดไว้

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วนคือ การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นและการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัย ซึ่งมีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและวิธีการทางสถิติดังนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา สำหรับการวิเคราะห์ในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้สถิติการหาค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentages) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.1) การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สายการปฏิบัติงาน ประสบการณ์ทำงานในหน่วยงาน ประสบการณ์ทำงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา โดยวิเคราะห์ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้ในการบรรยายปัจจัยส่วนบุคคล

1.2) การวิเคราะห์ปัจจัยองค์การของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)

2) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงอนุมานเพื่อตอบปัญหาวิจัยตามวัตถุประสงค์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

2.1) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ใช้สถิติค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก ก็ต่อเมื่อ r มีค่าน้อยกว่า 0.05 เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อ 1 ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Hinkle D.E. 1998)

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
.09-1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
.70-90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50-70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30-50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00-30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

เครื่องหมาย +,- หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์โดยที่ r มีเครื่องหมาย + หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)
 r มีเครื่องหมาย - หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

2.2) การวิเคราะห์ระดับปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ใช้มาตราส่วนประเมินแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) รวมจำนวนคำถามทั้งสิ้น 54 ข้อ โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกสำหรับแบบสอบถามดังนี้

เกณฑ์วัดระดับปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

ระดับคะแนน	แปลความหมาย
5	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับมากที่สุด
4	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับมาก
3	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับปานกลาง
2	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับน้อย
1	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การแบ่งช่วงระดับคะแนนด้วยวิธีการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรภาคชั้น} &= \text{ค่าพิสัย/จำนวนชั้น} \\
 &= (\text{ค่าสูงสุด}-\text{ค่าต่ำสุด})/\text{จำนวนชั้น} \\
 &= (5-1)/5 \\
 &= 0.8
 \end{aligned}$$

ระดับคะแนน	แปลความหมาย
4.21-5.00	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เห็นด้วยมากที่สุด
3.41-4.20	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เห็นด้วยมาก
2.61-3.40	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เห็นด้วยปานกลาง
1.81-2.60	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เห็นด้วยน้อย

ระดับคะแนน	แปลความหมาย
1.00-1.80	ปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เห็นด้วยน้อยที่สุด

2.3) การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อ 2 ปัจจัยองค์การมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 305 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 305 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ผู้วิจัยนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีหัวข้อดังต่อไปนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ตารางประกอบการบรรยาย ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังนี้

n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	หมายถึง	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
df	หมายถึง	ขั้นของความเป็นอิสระ(Degree of Freedom)
b	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระในรูปคะแนนดิบ
β	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
Adjusted R2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่เปลี่ยนไปจากเดิมเมื่อเพิ่มตัวแปรอิสระทีละตัว (อำนาจการทำนายที่ปรับแล้ว)
SE.b	หมายถึง	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การถดถอย
MixA1	หมายถึง	ลักษณะองค์การ
MixA2	หมายถึง	ลักษณะสภาพแวดล้อม
MixA3	หมายถึง	ลักษณะบุคลากร
MixA4	หมายถึง	นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ

MixB1	หมายถึง	การวางแผนการปฏิบัติงาน
MixB2	หมายถึง	การดำเนินการตามแผน
MixB3	หมายถึง	การตรวจสอบประเมินผล
MixB4	หมายถึง	การนำผลประเมินมาปรับปรุง
MixA	หมายถึง	ปัจจัยองค์การ
MixB	หมายถึง	ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน (PDCA)
Y'	หมายถึง	สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Z'	หมายถึง	สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
*	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยเรียงลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามได้จากการตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างของสายการปฏิบัติงานข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 305 ฉบับ เมื่อจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สายการปฏิบัติงาน ประสบการณ์การทำงานในหน่วยงาน ประสบการณ์การทำงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา วิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนารายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน) (n=305)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	118	38.70
หญิง	187	61.30
รวม	305	100.00
2. อายุ		
อายุต่ำกว่า 25 ปี	9	3.00
อายุระหว่าง 25 – 30 ปี	68	22.30
อายุระหว่าง 31 ปี – 40 ปี	136	44.60
อายุระหว่าง 41 ปี – 50 ปี	69	22.60
อายุตั้งแต่ 50 ปี ขึ้นไป	23	7.50
รวม	305	100.00
3. สายปฏิบัติงาน		
สายวิชาการ	112	36.70
สายสนับสนุน	193	63.30
รวม	305	100.00

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน) (n=305)	ร้อยละ
4. ประสบการณ์ทำงาน		
ตั้งแต่ 1 – 5 ปี	50	16.40
ตั้งแต่ 6 – 10 ปี	69	22.60
ตั้งแต่ 11 – 15 ปี	101	33.10
ตั้งแต่ 16 – 20 ปี	52	17.00
มากกว่า 20 ปี ขึ้นไป	33	10.80
รวม	305	100.00
5. ประสบการณ์การทำงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา		
น้อยกว่า 1 ปี	41	13.40
ตั้งแต่ 1 – 5 ปี	117	38.40
ตั้งแต่ 6 – 9 ปี	117	38.40
มากกว่า 9 ปี ขึ้นไป	30	9.80
รวม	305	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 61.30 มีอายุ 31 – 40 ปี จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 44.60 สายสนับสนุน จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 63.30 มีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 11 – 15 ปีจำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 33.10 ทำงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาตั้งแต่ 1 – 5 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 38.40 และ 6 – 9 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 38.40

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

ผู้วิจัยนำมาศึกษาในครั้งนี้ 4 ด้าน คือ ด้านลักษณะองค์การ ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม ด้านลักษณะบุคลากร ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ วิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) แปลความหมายระดับความพึงพอใจ ในแต่ละประเด็น โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์มาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) กำหนดเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

ปัจจัยองค์การ	(n=305)		แปลค่า
	\bar{x}	(S.D.)	
1. ด้านลักษณะองค์การ (X_1)	4.07	0.87	มาก
2. ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม (X_2)	4.13	0.86	มาก
3. ด้านลักษณะบุคลากร (X_3)	4.06	0.88	มาก
4. ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (X_4)	4.09	0.87	มาก
รวม	4.09	0.87	มาก

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.09, S.D = 0.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านลักษณะสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.13, S.D = 0.86$) รองลงมาคือ ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.09, S.D = 0.87$) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านลักษณะบุคลากรมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.06, S.D = 0.88$)

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การ - ด้านลักษณะองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยรวมและรายข้อ

ด้านลักษณะองค์การ	(n=305)		แปลค่า
	\bar{x}	(S.D.)	
มีการจัดโครงสร้างและแบ่งสายงานการบังคับบัญชาอย่างชัดเจน	4.08	0.84	มาก
มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบภายในหน่วยงานอย่างชัดเจน	4.09	0.81	มาก
มีการมอบหมายงานให้บุคลากรรับผิดชอบในการปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสมตามความรู้ ความชำนาญ	4.09	0.86	มาก
มีการมอบอำนาจให้บุคลากรสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาในงานที่ได้รับมอบหมาย	4.03	0.93	มาก
มีการติดตามข้อมูลข่าวสาร และนำเทคโนโลยี/นวัตกรรมใหม่ ๆ มาใช้ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา	4.05	0.92	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.07	0.87	มาก

จากตารางที่ 4.3 พบว่าปัจจัยองค์การ - ด้านลักษณะองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพ การศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ผู้ตอบแบบสอบถาม มีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.07, S.D = 0.87$) เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบภายในหน่วยงานอย่างชัดเจน และมีการมอบหมายงานให้บุคลากรรับผิดชอบในการปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสมตามความรู้ ความชำนาญ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.09, S.D = 0.81$) รองลงมาคือ มีการจัดโครงสร้างและ แบ่งสายงานการบังคับบัญชาอย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.08, S.D = 0.84$) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ มีการมอบอำนาจให้บุคลากรสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาในงานที่ได้รับมอบหมาย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.03, S.D = 0.93$)

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การ - ด้านลักษณะ สภาพแวดล้อม ในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยรวมและรายข้อ

ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม	(n=305)		แปลค่า
	\bar{x}	(S.D.)	
มีการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรเข้าร่วมประชุม/ สัมมนา/อบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ในการดำเนินงาน การประกันคุณภาพการศึกษา	4.17	0.87	มาก
มีการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรได้รับความก้าวหน้า ในวิชาชีพ และตำแหน่งหน้าที่การงานตาม ความสามารถ	4.14	0.87	มาก
หน่วยงานได้รับการสนับสนุน หรือมีความร่วมมือใน การปฏิบัติงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาจาก หน่วยงานอื่นทั้งภายในและภายนอกสถาบัน	4.06	0.86	มาก
ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับ มหาวิทยาลัย ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในของท่านในระดับใด	4.14	0.85	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.13	0.86	มาก

จากตารางที่ 4.4 พบว่าปัจจัยองค์การ – ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม ในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.13$, S.D = 0.86) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรเข้าร่วมประชุม/สัมมนา/อบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.17$, S.D = 0.87) รองลงมา คือ มีการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรได้รับความก้าวหน้าในวิชาชีพ และตำแหน่งหน้าที่การงานตามความสามารถ และผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับมหาวิทยาลัย ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของท่านในระดับใด มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 4.14$, S.D = 0.85) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ หน่วยงานได้รับการสนับสนุนหรือมีความร่วมมือในการปฏิบัติงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาจากหน่วยงานอื่นทั้งภายในและภายนอกสถาบัน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.06$, S.D = 0.86)

ตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การ – ด้านลักษณะบุคลากรในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยรวมและรายข้อ

ด้านลักษณะบุคลากร	(n=305)		แปลค่า
	\bar{x}	(S.D.)	
บุคลากรสามารถปฏิบัติงานตามบทบาทและหน้าที่ของตนที่ได้รับมอบหมายได้อย่างเหมาะสม	4.05	0.84	มาก
บุคลากรมีเป้าหมาย และวัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยงาน	4.15	0.83	มาก
บุคลากรให้ความสนใจ/ความร่วมมือ/ให้การสนับสนุนในการดำเนินงานการประกันคุณภาพศึกษาของหน่วยงาน	4.05	0.91	มาก
บุคลากรมีความเข้าใจ เห็นความสำคัญและมีทัศนคติที่ดีต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา	3.96	0.96	มาก
ปัจจัยด้านลักษณะบุคลากรส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของท่าน อยู่ในระดับใด	4.08	0.88	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.06	0.88	มาก

จากตารางที่ 4.5 ปัจจัยองค์การ – ด้านลักษณะบุคลากรในการดำเนินงานประกันคุณภาพ การศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ผู้ตอบแบบสอบถาม มีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.06$, S.D = 0.88) เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า บุคลากรมีเป้าหมาย และวัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยงาน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.15$, S.D = 0.83) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านลักษณะบุคลากรส่งผลต่อการดำเนินงานการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในของท่าน อยู่ในระดับใด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.08$, S.D = 0.88) ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ บุคลากรมีความเข้าใจ เห็นความสำคัญและมีทัศนคติที่ดีต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.96$, S.D = 0.96)

ตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยองค์การ – ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยรวมและรายข้อ

ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ	(n=305)		แปลค่า
	\bar{x}	(S.D.)	
มีการกำหนดนโยบาย และเป้าหมายในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างชัดเจน	4.11	0.84	มาก
มีการชี้แจงนโยบาย และเป้าหมายในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาให้บุคลากรรับทราบ	4.14	0.87	มาก
บุคลากรสามารถนำนโยบายด้านการประกันคุณภาพการศึกษาที่กำหนดไว้ไปสู่การปฏิบัติได้	4.04	0.30	มาก
มีการติดต่อประสานงาน และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารด้านการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ สะดวก รวดเร็ว	4.03	0.33	มาก
ผู้บริหารมีการนำข้อมูล สถิติ ทรัพยากร และสภาพแวดล้อมภายในหน่วยงานมาใช้ในการบริหารงานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม	4.05	0.91	มาก
ผู้บริหารยึดหลังธรรมาภิบาลในการบริหาร งาน มีภาวะผู้นำ และมีการตัดสินใจที่มีความเหมาะสมกับสถานการณ์	4.08	0.89	มาก
ผู้บริหารมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสนับสนุนในการนำเทคโนโลยี/นวัตกรรมใหม่ ๆ มาพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา	4.14	0.89	มาก
ปัจจัยด้านนโยบายการบริหาร และการปฏิบัติงานส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของท่าน อยู่ในระดับใด	4.13	0.87	มาก
รวม	4.06	0.87	มาก

จากตารางที่ 4.6 พบว่าปัจจัยองค์การ –ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.06, S.D = 0.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการชี้แจงนโยบาย และเป้าหมายในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาให้บุคลากรรับทราบ กับ ผู้บริหารมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสนับสนุนในการนำเทคโนโลยี/นวัตกรรมใหม่ ๆ มาพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.14, S.D = 0.89$) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านนโยบายการบริหาร และการปฏิบัติงานส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของท่าน อยู่ในระดับใด มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.13, S.D = 0.87$) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ มีการติดต่อประสานงาน และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารด้านการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ สะดวก รวดเร็ว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.03, S.D = 0.33$)

ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) ประเด็นวัดระดับความคิดเห็นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน(ระดับสถาบัน)

ผู้วิจัยนำมาศึกษาในครั้งนี้ 4 ด้าน คือ ด้านการวางแผนการปฏิบัติงาน ด้านการดำเนินการตามแผน ด้านการตรวจสอบประเมินผล และด้านการนำผลประเมินมาปรับปรุง วิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแปลความหมายระดับการดำเนินการในแต่ละประเด็น โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale)

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) โดยรวมและรายข้อ

ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน (ระดับสถาบัน)	(n=305)		แปลค่า
	\bar{X}	(S.D.)	
การวางแผนปฏิบัติงาน	4.10	0.87	มาก
การดำเนินการตามแผน	4.12	0.87	มาก
การตรวจสอบประเมินผล	4.14	0.85	มาก
การนำผลประเมินมาปรับปรุง	4.14	0.85	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.13	0.86	มาก

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.13$, S.D = 0.86) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การตรวจสอบประเมินผล กับ การนำผลประเมินมาปรับปรุง มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.14$, S.D = 0.85) รองลงมาคือ การดำเนินงานตามมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.12$, S.D = 0.87) ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การวางแผนปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.10$, S.D = 0.87)

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) - การวางแผนปฏิบัติงาน โดยรวมและรายข้อ

การวางแผนปฏิบัติงาน	(n=305)		แปลค่า
	\bar{X}	(S.D.)	
มีการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาเพื่อนำมาวางแผน และกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา	4.03	0.86	มาก
มีการจัดทำวงจรการประกันคุณภาพการ ศึกษาอย่างเป็นระบบ ชัดเจน	4.08	0.88	มาก
มีการกำหนดแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	4.13	0.89	มาก
มีการกำหนดขั้นตอน แนวทาง และระยะเวลา และดำเนินการประกันคุณภาพการ ศึกษาอย่างชัดเจน	4.14	0.83	มาก
มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา	4.06	0.92	มาก
การกำหนดหน้าที่ ความรับผิดชอบของคณะกรรมการการประกันคุณภาพการศึกษา	4.17	0.82	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.10	0.87	มาก

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การวางแผนปฏิบัติงาน ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.10$, S.D = 0.87) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การกำหนดหน้าที่ ความรับผิดชอบของคณะกรรมการการประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.17$, S.D = 0.82) รองลงมาคือ มีการกำหนดขั้นตอน แนวทาง และระยะเวลา และดำเนินการประกันคุณภาพการ ศึกษาอย่างชัดเจนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.14$, S.D = 0.83) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ มีการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาเพื่อนำมาวางแผน และกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ($\bar{X} = 4.03$, S.D = 0.86)

ตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การดำเนินงานตามแผน โดยรวมและรายข้อ

การดำเนินงานตามแผน	(n=305)		แปลค่า
	\bar{X}	(S.D.)	
มีการส่งเสริม/สนับสนุนให้อาจารย์ บุคลากร นิสิต มีส่วนร่วมในการสร้างระบบประกันคุณภาพการศึกษา เช่น การจัดประชุม/กิจกรรม เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง	4.08	0.92	มาก
มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก และสนับสนุนทรัพยากรและเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อใช้ในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา	4.11	0.92	มาก
มีการดำเนินงานตามขั้นตอนวงจรการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ	4.14	0.89	มาก
มีการดำเนินงานตามแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของคณะวิชาตามระยะเวลาที่กำหนด	4.13	0.81	มาก
มีการจัดทำแผนพัฒนาปรับปรุงตามข้อ เสนอแนะของคณะกรรมการตรวจประเมินคุณภาพภายในคณะวิชาตามระยะเวลาที่กำหนด	4.15	0.87	มาก
มีการรวบรวมจัดทำฐานข้อมูลเพื่อเตรียมความพร้อมรับการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายในอย่างเป็นระบบ	4.13	0.82	มาก
มีการนิเทศ กำกับ ติดตาม และประเมินผลตามแผนการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาตามที่กำหนดไว้	4.10	0.86	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.12	0.87	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การดำเนินงานตามแผน ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย (\bar{X} = 4.12, S.D = 0.87) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการดำเนินงานตามขั้นตอนวงจรการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (\bar{X} = 4.15, S.D = 0.87) รองลงมา คือ มีการดำเนินงานตามขั้นตอนวงจรการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X} = 4.14, S.D = 0.89) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ มีการส่งเสริม/สนับสนุนให้อาจารย์ บุคลากร นิสิต มีส่วนร่วมในการสร้างระบบประกันคุณภาพการศึกษา เช่น การจัดประชุม/กิจกรรม เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง (\bar{X} = 4.08, S.D = 0.91)

ตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) - การตรวจสอบประเมินผล โดยรวม และรายข้อ

การตรวจสอบประเมินผล	(n=305)		แปลค่า
	\bar{X}	(S.D.)	
มีการกำหนดขั้นตอน วิธีการ เกณฑ์ประเมินผล เพื่อใช้ในการตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา	4.15	0.82	มาก
การชี้แจงวิธีการ ขั้นตอนการดำเนินงาน ตรวจสอบและเกณฑ์ประเมินผลให้บุคลากรภายในหน่วยงานรับทราบ	4.11	0.88	มาก
มีการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนา ปรับปรุงตาม ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการตรวจประเมินฯ อย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง	4.14	0.84	มาก
มีการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานตามแผน/โครงการ/กิจกรรม การประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ	4.12	0.87	มาก
มีการนำผลการประเมินมาวิเคราะห์เพื่อหาสาเหตุ และแนวทางแก้ไข และนำมาวางแผนพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงาน	4.13	0.83	มาก
มีการจัดทำแผนพัฒนาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการคุณภาพ	4.16	0.83	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.14	0.85	มาก

จากตารางที่ 4.10 ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) - การตรวจสอบประเมินผล ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.14$, S.D = 0.85) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการจัดทำแผนพัฒนาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.16$, S.D = 0.83) รองลงมา มีการกำหนดขั้นตอน วิธีการ เกณฑ์ประเมินผลเพื่อใช้ในการตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.15$, S.D = 0.82) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การชี้แจงวิธีการ ขั้นตอนการดำเนินงานตรวจสอบและเกณฑ์ประเมินผลให้บุคลากรภายในหน่วยงานรับทราบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.11$, S.D = 0.88)

ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การนำผลมาประเมินมาปรับปรุงโดยรวมและรายข้อ

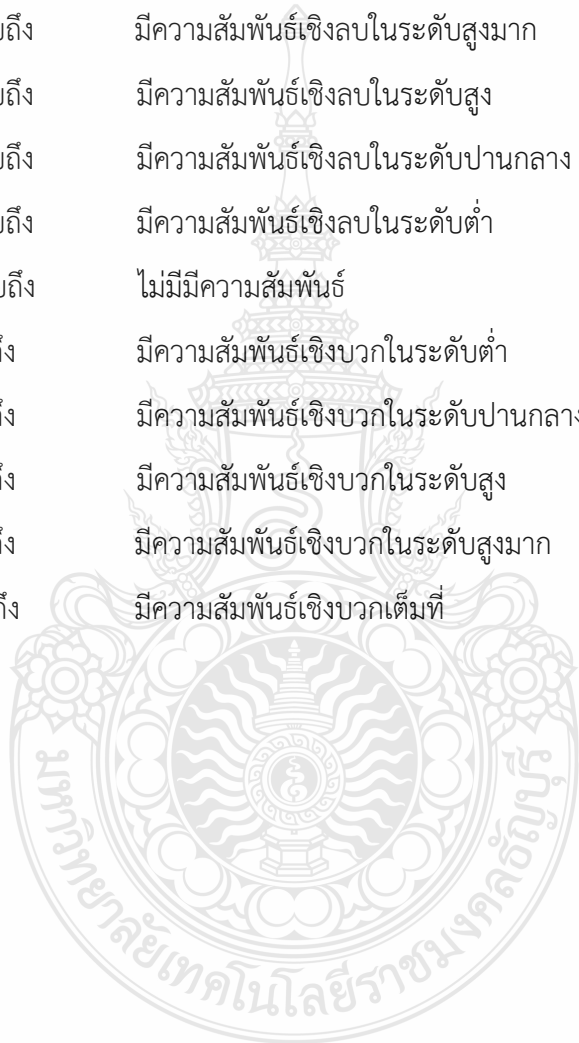
การนำผลมาประเมินมาปรับปรุง	(n=305)		แปลค่า
	\bar{X}	(S.D.)	
มีการนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในมาทบทวนเพื่อวางแผนพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงาน	4.17	0.84	มาก
มีการนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในมาทบทวนเพื่อวางแผนพัฒนาปรับปรุงการปฏิบัติงานของบุคลากร	4.17	0.86	มาก
การรวบรวมผลการดำเนินงาน และผลการประเมินประกันคุณภาพการศึกษายในคณะวิชา เพื่อนำมาวางแผนการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา	4.18	0.82	มาก
มีการจัดทำระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อเป็นฐานข้อมูลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	4.07	0.89	มาก
มีการวางแผนพัฒนาปรับปรุงระบบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษายในอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง	4.13	0.84	มาก
การดำเนินงานด้านการนำผลประเมินมาปรับปรุงอยู่ในระดับใด	4.13	0.84	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.14	0.85	มาก

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) – การนำผลมาประเมินมาปรับปรุง ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการดำเนินการในภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.14$, S.D = 0.85) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การรวบรวมผลการดำเนินงานและผลการประเมินประกันคุณภาพการศึกษายในคณะวิชา เพื่อนำมาวางแผนการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.18$, S.D = 0.82) รองลงมา คือ มีการนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในมาทบทวนเพื่อวางแผนพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงาน กับ มีการนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในมาทบทวนเพื่อวางแผนพัฒนา ปรับปรุงการปฏิบัติงานของบุคลากร มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.17$, S.D = 0.86) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ มีการจัดทำระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อเป็นฐานข้อมูลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.07$, S.D = 0.89)

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ดังนี้

-1	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงลบเต็มที่
-0.76 ถึง -0.99	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับสูงมาก
-0.56 ถึง -0.75	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับสูง
-0.26 ถึง -0.55	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับปานกลาง
-0.01 ถึง -0.25	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงลบในระดับต่ำ
0	หมายถึง	ไม่มีมีความสัมพันธ์
0.01 ถึง 0.25	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำ
0.26 ถึง 0.55	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลาง
0.56 ถึง 0.75	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง
0.76 ถึง 0.99	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงมาก
1	หมายถึง	มีความสัมพันธ์เชิงบวกเต็มที่

ตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

Correlation

ตัวแปร	MixA1	MixA2	MixA3	MixA4	Mixb1	Mixb2	Mixb3	Mixb4	MixA	MixB
MixA1	1									
MixA2	.845**	1								
MixA3	.850**	.859**	1							
MixA4	.845**	.894**	.911**	1						
MixB1	.810**	.864**	.865**	.900**	1					
MixB2	.807**	.844**	.854**	.890**	.919**	1				
MixB3	.759**	.809**	.817**	.866**	.876**	.907**	1			
MixB4	.782**	.833**	.846**	.887**	.872**	.896**	.901**	1		

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและปัจจัยแห่งความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) **โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูง** ($r = 0.922$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การส่งผลต่อปัจจัยแห่งความสำเร็จของการดำเนินประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับสูงมาก สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า คู่ที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด คือ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) กับ การวางแผนการปฏิบัติงาน (MixB1) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ .900 อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 คู่ที่มีความสัมพันธ์รองลงมา คือ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) กับ การดำเนินการตามแผน (MixB2) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ .890 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คู่ที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ ลักษณะองค์การ (MixA1) กับ การตรวจสอบประเมินผล (MixB3) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ .759 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 2

วิเคราะห์การประเมินผลระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังนี้

ตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยองค์การมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน)

ตัวพยากรณ์	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	Beta		
ค่าคงที่ (Constant)	.351	.089		3.925	.000
นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4)	.543	.057	.572	9.526	.000
ลักษณะสภาพแวดล้อม(MixA2)	.174	.050	.176	3.484	.001
ลักษณะบุคลากร (MixA3)	.159	.052	.168	3.079	.002
ลักษณะองค์การ(MixA1)	.047	.044	.047	1.069	.286

$R = .932$, $R^2 = .869$, $Adjusted\ R^2 = .868$, $S.E._{est} = .272$, $F = 498.685$

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวพยากรณ์ทั้ง 4 ตัวคือนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) ลักษณะสภาพแวดล้อม(MixA2) ลักษณะบุคลากร (MixA3) และลักษณะองค์การ(MixA1) โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัวมีอำนาจพยากรณ์ผลลัพธ์ของความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) รวมกันได้ร้อยละ 87 และมีความคาดเคลื่อนของการพยากรณ์หรือประมาณค่าความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) เท่ากับ .272 สามารถสร้างสมการในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = .351 + .543 (MixA4) + .174(MixA2) + .159(MixA3) + .047 (MixA1)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z' = .572 (MixA4) + .176(MixA2) + .168(MixA3) + .047(MixA1)$$

จากสมการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยทดสอบความแตกต่าง ของค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเมื่อเพิ่มปัจจัยทีละตัว ปรากฏดังนี้

1) ถ้าตัวแปรนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) มีหน่วยเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อความสำเร็จของ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เพิ่มขึ้น .572 หน่วย มีทิศทางเดียวกับผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยให้ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

2) ถ้าตัวแปรลักษณะสภาพแวดล้อม(MixA2) มีหน่วยเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เพิ่มขึ้น .176 หน่วย มีทิศทางเดียวกับผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยให้ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

3) ถ้าตัวแปรลักษณะบุคลากร (MixA3)มีหน่วยเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เพิ่มขึ้น .168 หน่วย มีทิศทางเดียวกับผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยให้ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

4) ถ้าตัวแปรลักษณะองค์การ(MixA1) มีหน่วยเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เพิ่มขึ้น .047 หน่วย มีทิศทางเดียวกับผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยให้ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

ดังนั้น ปัจจัยองค์การมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) ตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์ผลลัพธ์ของ ความสำเร็จ ได้แก่ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) ลักษณะสภาพแวดล้อม(MixA2) ลักษณะ บุคลากร (MixA3) และ ลักษณะองค์การ(MixA1) ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยองค์การของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยองค์การต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ที่เน้นการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อประเมินปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย สายการปฏิบัติงานข้าราชการ และพนักงาน มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จาก 20 หน่วยงาน การกำหนดขนาดกลุ่ม ตัวอย่างโดยใช้ตาราง ของ Krejcie and Morgan ได้จำนวน 302 คน ผู้วิจัยใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 305 ตัวอย่าง

5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) สามารถสรุปได้ ดังนี้

5.1.1 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 61.30 มีอายุ 31 – 40 ปี จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 44.60 ส่วนใหญ่อยู่สายสนั่นสนุน จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 63.30 มีประสบการณ์ทำงานตั้งแต่ 11 – 15 ปีจำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 33.10 ทำงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาตั้งแต่ 1 – 5 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 38.40 และ 6 – 9 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 38.40

5.1.2 ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยองค์การในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ในครั้งนี้ 4 ด้าน คือ ด้านลักษณะองค์การ ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม ด้านลักษณะบุคลากร ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านลักษณะสภาพแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ และพบว่า ด้านลักษณะบุคลากรมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด พิจารณาแต่ละด้านดังนี้

ด้านลักษณะองค์การ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.07, S.D = 0.87$) เพื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มี 2 ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.09, S.D = 0.81$) คือ (1) มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบภายในหน่วยงานอย่างชัดเจน และ (2) มีการมอบหมายงานให้บุคลากรรับผิดชอบในการปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสมตามความรู้ ความชำนาญ รองลงมาคือ มีการจัดโครงสร้างและแบ่งสายงานการบังคับบัญชาอย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.08, S.D = 0.84$) และประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.03, S.D = 0.93$) คือ มีการมอบอำนาจให้บุคลากรสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาในงานที่ได้รับมอบหมาย

ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.13, S.D = 0.86$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.17, S.D = 0.87$) คือ มีการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรเข้าร่วมประชุม/สัมมนา/อบรม เพื่อเพิ่มพูนความรู้ในการดำเนินงาน การประกันคุณภาพการศึกษา รองลงมาคือ มีการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรได้รับความก้าวหน้าในวิชาชีพ และตำแหน่งหน้าที่การงานตามความสามารถ และ ประเด็นผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ภายในระดับมหาวิทยาลัย ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของท่านในระดับใด มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 4.14, S.D = 0.85$) ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.06, S.D = 0.86$) คือ หน่วยงานได้รับการสนับสนุน หรือมีความร่วมมือในการปฏิบัติงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาจากหน่วยงานอื่นทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

ด้านลักษณะบุคลากร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.06, S.D = 0.88$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.15, S.D = 0.83$) คือ บุคลากรมีเป้าหมาย และวัตถุประสงค์สอดคล้องกับหน่วยงาน รองลงมาคือ ปัจจัยด้านลักษณะบุคลากรส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของท่าน อยู่ในระดับใด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.08, S.D = 0.88$) ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.96, S.D = 0.96$) คือ บุคลากรมีความเข้าใจเห็นความสำคัญและมีทัศนคติที่ดีต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

ด้านนโยบายการบริหาร และการปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.06, S.D = 0.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มี 2 ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.14, S.D = 0.89$) คือ (1) มีการชี้แจงนโยบาย และเป้าหมายในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ให้บุคลากรรับทราบ และ (2) ผู้บริหารมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และสนับสนุนในการนำเทคโนโลยี/นวัตกรรมใหม่ ๆ มาพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา รองลงมาคือ ปัจจัยด้านนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงานส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของท่าน อยู่ในระดับใดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{X} = 4.13, S.D = 0.87$) และ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.03, S.D = 0.33$) คือ มีการติดต่อประสานงาน และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารด้านการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ สะดวก รวดเร็ว

5.1.3 ผลการศึกษาความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) ประเด็นวัดระดับความคิดเห็นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ระดับสถาบัน) ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ในครั้งนี้ 4 ด้าน คือ ด้านการวางแผนการปฏิบัติงาน ด้านการดำเนินการตามแผน ด้านการตรวจสอบประเมินผล และด้านการนำผลประเมินมาปรับปรุง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าการตรวจสอบประเมินผล และการนำผลประเมินมาปรับปรุง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการดำเนินการตามแผน และพบว่าด้านการวางแผนปฏิบัติงานต่ำที่สุด พิจารณาแต่ละด้านดังนี้

ด้านการวางแผนปฏิบัติงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.10, S.D = 0.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การกำหนดหน้าที่ ความรับผิดชอบของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.17, S.D = 0.82$) รองลงมา คือ มีการกำหนดขั้นตอน แนวทาง และระยะเวลา และดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.14, S.D = 0.83$) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ มีการศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาเพื่อนำมาวางแผน และกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ($\bar{X} = 4.03, S.D = 0.86$)

ด้านการดำเนินงานตามแผน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.12, S.D = 0.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการดำเนินงานตามขั้นตอนวงจรการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.15, S.D = 0.87$) รองลงมา คือ มีการดำเนินงานตามขั้นตอนวงจรการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.14, S.D = 0.89$) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ มีการส่งเสริม/สนับสนุนให้อาจารย์ บุคลากร นิสิต มีส่วนร่วมในการสร้างระบบประกันคุณภาพการศึกษา เช่น การจัดประชุม/กิจกรรม เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง ($\bar{X} = 4.08, S.D = 0.92$)

ด้านการตรวจสอบประเมินผล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.14, S.D = 0.85$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการจัดทำแผนพัฒนาปรับปรุงตามข้อ เสนอแนะของคณะกรรมการคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.16, S.D = 0.83$) รองลงมา มีการกำหนดขั้นตอน วิธีการ เกณฑ์ประเมินผลเพื่อใช้ในการตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษามีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.15, S.D = 0.83$) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การชี้แจงวิธีการ ขั้นตอนการดำเนินงานตรวจสอบและเกณฑ์ประเมินผลให้บุคลากรภายในหน่วยงานรับทราบ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.11, S.D = 0.88$)

ด้านการนำผลมาประเมินมาปรับปรุง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.14, S.D = 0.85$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การรวบรวมผลการดำเนินงาน และผลการประเมินประกันคุณภาพการศึกษายในคณะวิชา เพื่อนำมาวางแผนการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.18, S.D = 0.82$) รองลงมา คือ มีการนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในมาทบทวนเพื่อวางแผนพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงาน กับ มีการนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในมาทบทวนเพื่อวางแผนพัฒนาปรับปรุงการปฏิบัติงานของบุคลากร มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.17, S.D = 0.86$) และค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ มีการจัดทำระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อเป็นฐานข้อมูลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.07, S.D = 0.89$)

5.14 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยองค์การและปัจจัยแห่งความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) **โดยภาพรวม** มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูง ($r = 0.922$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยองค์การส่งผลต่อปัจจัยแห่งความสำเร็จของการดำเนินประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) อยู่ในระดับสูงมาก สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า คู่ที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด คือ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) กับ การวางแผนการปฏิบัติงาน (MixB1) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ .900 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คู่ที่มีความสัมพันธ์รองลงมา คือ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) กับ การดำเนินการตามแผน (MixB2) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ .890 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คู่ที่มีความสัมพันธ์ต่ำสุด คือ ลักษณะองค์การ (MixA1) กับ การตรวจสอบประเมินผล (MixB3) มีค่าความสัมพันธ์เท่ากับ .759 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.15 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยองค์การมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวพยากรณ์ทั้ง 4 ตัวคือ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) ลักษณะสภาพแวดล้อม(MixA2) ลักษณะบุคลากร (MixA3) และลักษณะองค์การ(MixA1) โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัวมีอำนาจพยากรณ์ผลลัพธ์ของความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) รวมกันได้ร้อยละ 87 และมีความคาดเคลื่อนของการพยากรณ์หรือประมาณค่าความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) เท่ากับ .272 สามารถสร้างสมการในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = .351 + .543 (\text{MixA4}) + .174(\text{MixA2}) + .159(\text{MixA3}) + .047 (\text{MixA1})$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z' = .572 (\text{MixA4}) + .176(\text{MixA2}) + .168(\text{MixA3}) + .047(\text{MixA1})$$

จากสมการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยทดสอบความแตกต่าง ของค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเมื่อเพิ่มปัจจัยทีละตัว ปรากฏดังนี้

1) ถ้าตัวแปรนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) มีหน่วยเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อความสำเร็จของ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เพิ่มขึ้น .572 หน่วย มีทิศทางเดียวกับผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยให้ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

2) ถ้าตัวแปรลักษณะสภาพแวดล้อม(MixA2) มีหน่วยเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เพิ่มขึ้น .176 หน่วย มีทิศทางเดียวกับผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยให้ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

3) ถ้าตัวแปรลักษณะบุคลากร (MixA3)มีหน่วยเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เพิ่มขึ้น .168 หน่วย มีทิศทางเดียวกับผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยให้ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

4) ถ้าตัวแปรลักษณะองค์การ(MixA1) มีหน่วยเพิ่มขึ้น จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกัน คุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) เพิ่มขึ้น .047 หน่วย มีทิศทางเดียวกับผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยให้ตัวแปรอื่นๆ มีค่าคงที่

ดังนั้น ปัจจัยองค์การมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) ตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์ผลลัพธ์ของ ความสำเร็จ ได้แก่ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) ลักษณะสภาพแวดล้อม(MixA2) ลักษณะบุคลากร (MixA3) และ ลักษณะองค์การ(MixA1) ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

5.2.1 จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยองค์การของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ และน้อยที่สุดคือ ด้านลักษณะบุคลากร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีกลไกในการขับเคลื่อนการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน โดยวางรากฐานจากการกำหนดโครงสร้างงานประกันคุณภาพการศึกษาที่สอดคล้องตามโครงสร้างการบริหารของมหาวิทยาลัยฯ มีการกำหนดบทบาท อำนาจหน้าที่และมอบหมายงานให้กับบุคลากรทุกระดับอย่างชัดเจน รวมถึงมีบุคลากรเพียงพอในการปฏิบัติงาน ตรงความรู้ ความสามารถ ตลอดจนมีกลยุทธ์ในการวิเคราะห์มาตรฐานและตัวบ่งชี้ พร้อมทั้งมีการจัดระบบการดำเนินงานที่สอดคล้องกับแผนการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ เจนจบ หาญกลับ และสุภัทรา เอื้อวงศ์ (2559) ที่พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้การดำเนินการประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนเอกชนเขตกรุงเทพมหานคร ประสบความสำเร็จ เรียงตามลำดับความสำคัญ คือ การปรับตัวและเริ่มสิ่งใหม่ขององค์การ สภาพแวดล้อมทางสังคม การจัดโครงสร้างองค์การ วัฒนธรรมองค์การ กระบวนการติดต่อสื่อสารและสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

5.2.2 จากสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า “ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน)” จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson’s Product Moment Correlation Coefficient) พบว่า โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูง ($r = 0.922$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า คู่ที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด คือ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) กับการวางแผนการปฏิบัติงาน (MixB1) เนื่องจากมหาวิทยาลัยฯ มีการวางระบบกลไกการประกันคุณภาพคือ มีการแต่งตั้งคณะกรรมการระดับนโยบาย และมีผู้บริหารระดับสูงที่ให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน และทำความเข้าใจไปยังบุคลากรทุกระดับโดยมอบหมายให้หน่วยงานหรือคณะกรรมการรับผิดชอบในการติดตาม ประเมิน และกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง โดยหน้าที่สำคัญของคณะกรรมการ คือ การจัดระบบประกันคุณภาพพร้อมทั้งมีการกำหนดตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่เหมาะสมกับคณะและสถาบันโดยเชื่อมโยงให้เกิดคุณภาพของการปฏิบัติงาน ตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร ระดับคณะวิชาไปจนถึงระดับสถาบันซึ่งสอดคล้องกับ ชัยรัตน์ ต.เจริญ และคณะ (2560) ที่พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนิน การประกันคุณภาพภายในมีความสัมพันธ์กันทางบวกกับผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษาตามอัยาศัยกรุงเทพมหานคร และสอดคล้องกับผลการวิจัยของฉัตรภัทร์ อุบัติและคณะ (2561) ที่ศึกษาปัจจัยองค์การที่สัมพันธ์กับผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายในของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดเชียงราย ที่พบว่า ปัจจัยด้านโครงสร้าง ปัจจัยด้านบุคคล และปัจจัยด้านเทคโนโลยี ในภาพรวมอยู่ในระดับมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2.3 จากสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า “ปัจจัยองค์การมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน)” จากการทดสอบสมมติฐานโดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวพยากรณ์ทั้ง 4 ตัวคือ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ (MixA4) ลักษณะสภาพแวดล้อม(MixA2) ลักษณะบุคลากร (MixA3) และลักษณะองค์การ(MixA1) โดยตัวแปรทั้ง 4 ตัวมีอำนาจพยากรณ์ผลลัพธ์ของความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ได้ร้อยละ 87 และมีความคาดเคลื่อนของการพยากรณ์หรือประมาณค่าความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี(ระดับสถาบัน) เท่ากับ .272 ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าปัจจัยองค์การด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีมีการกำหนดนโยบายและแนวปฏิบัติที่ชัดเจนโดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการระดับนโยบายในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งดำเนินการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ในหมวด 5 ที่ว่าด้วยการบริหารและการจัดการศึกษา มาตรา 34 และประกาศคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2557 และให้ความสำคัญในการประสานและผลักดันให้เกิดระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพซึ่งสามารถใช้งานร่วมกันได้ในทุกระดับ อีกทั้งมีการถ่ายทอดนโยบายและแนวปฏิบัติที่ชัดเจนลงสู่ผู้บริหาร และผู้ปฏิบัติส่งผลทำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสอดคล้องกับ ศรีสมร แป้งหอม (2545) ที่พบว่า ปัจจัยด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติที่ส่งผลกระทบต่อการประกันคุณภาพภายในโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์อยู่ในระดับสูง

5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) มีข้อเสนอแนะดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ในระดับการบริหารงาน

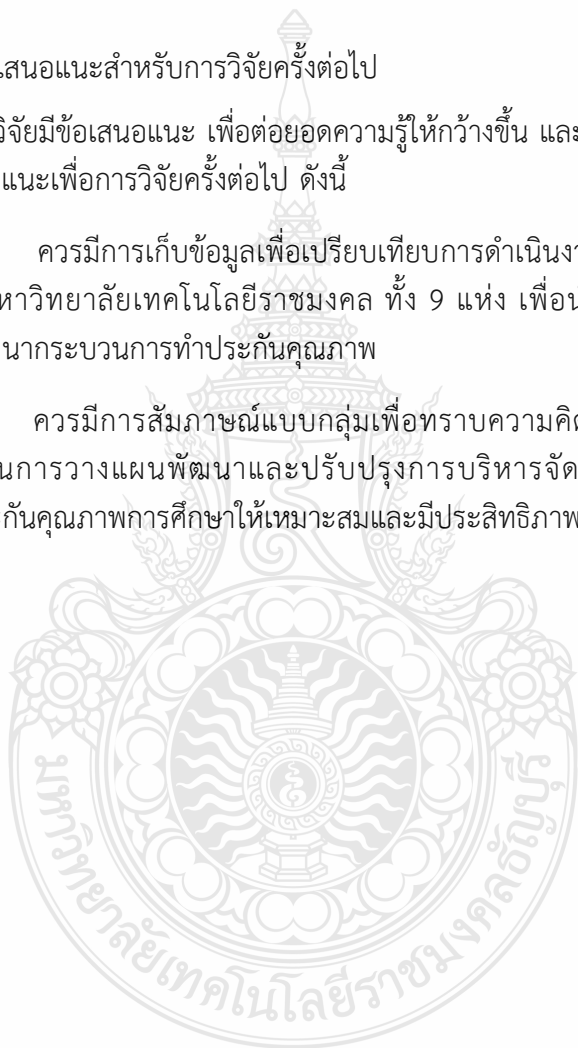
จากการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) มากที่สุด คือ ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีควรมีการดำเนินการตามนโยบายของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีที่สอดคล้องกับระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและยั่งยืน

จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (ระดับสถาบัน) ด้านลักษณะองค์การ น้อยที่สุด ดังนั้น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีควรมุ่งเน้น และให้ความสำคัญกับการจัดโครงสร้าง การแบ่งสายการบังคับบัญชา การกำหนดบทบาทหน้าที่ตามความสนใจ และความถนัดของผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งควรเป็นไปตามการบรรยายลักษณะของงาน (Job Description) และ การกำหนดคุณสมบัติของผู้ปฏิบัติงาน (Job Specification)

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ เพื่อต่อยอดความรู้ให้กว้างขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ค้นคว้า จึงได้มีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรมีการเก็บข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบการดำเนินงานด้าน การประกันคุณภาพ การศึกษา ระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ทั้ง 9 แห่ง เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบ และ ทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนากระบวนการทำประกันคุณภาพ
2. ควรมีการสัมภาษณ์แบบกลุ่มเพื่อทราบความคิดเห็น ปัญหาและอุปสรรค เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาและปรับปรุงการบริหารจัดการภายในองค์การ และการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- ฉัตรภัทร์ อุปธิ และคณะ.(2561). ปัจจัยองค์การที่สัมพันธ์กับผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพ ภายในของศูนย์พัฒนา เด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดเชียงราย. มหาวิทยาลัยศิลปากร
- เทววัน เงามะเศษ และคณะ.(2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของ โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดกระบี่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 13. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
- ชัยรัตน์ ต.เจริญ และคณะ.(2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของวิทยาลัยเชียงราย. รายงานการวิจัย, วิทยาลัยเชียงราย
- กนกกาญจน์ ศรีสุรินทร์ และคณะ. (2559).ปัจจัยส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับคณะวิชา.รายงานการวิจัย, มหาวิทยาลัยราชธานี.
- พเยาว์ เนตรประชา และคณะ. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกันคุณภาพการศึกษา ของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง. วารสารการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา. 17(2): 144
- เจนจบ หาญกลับ, สุภัทรา เอื้อวงศ์.(2559). ปัจจัยสู่ความสำเร็จในการดำเนินการประกันคุณภาพ ภายในของโรงเรียนเอกชนเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 17(2): 123
- เปี่ยมสุข พุงกาวิ.(2558).ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน. วิจัยสมาคมห้องสมุดฯ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จักรพงษ์ แก้วตรี. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาของ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 21 จังหวัดบึงกาฬ. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พัฒน์พล แก้วยม.(2557).การศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จของการดำเนินงานประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ. รายงานการวิจัย, สำนักคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา.
- วาสนา สะอาด และคณะ. (2557).ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของสำนักคอมพิวเตอร์และเครือข่าย.รายงานการวิจัย ,มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- จินตนา เทียมทิพร และคณะ.(2555). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ. สถาบันการพลศึกษา.
- สิริกกร บุญฟู, อาบทิพย์ กาญจนวงศ์.(2555).การมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาของ บุคลากร.รายงานการวิจัย,คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

วารุณี บำรุงสวัสดิ์ และคณะ.(2554).ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพ
ภายในของโรงเรียน.วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม.

สุรวี ศุณาลัย.(2553).ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา.รายงานการวิจัย,
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

วรรณวรรณ บรรลือฤทธิ์.(2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของ
สถานศึกษาในสังกัดสำนักงาน ส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตาม
อัธยาศัยกรุงเทพมหานคร, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

ศรีสมร แป้งหอม.(2545). ปัจจัยการบริหารที่ส่งผลต่อการประกันคุณภาพภายในโรงเรียน
ประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

Hinkle, D.E. (1998). **Applied Statistics for the Behavioral Sciences**. Boston : Houghton Mifflin.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวศิทยา งามสมเกล้า
วัน เดือน ปี เกิด	วันอังคาร ที่ 12 เมษายน 2531
ที่อยู่	หมู่บ้านโมดิวิลล่า คลอง 7 เลขที่ 81/17 หมู่ที่ 2 ต.ลำผักกูด อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12110
ประวัติการศึกษา	ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระดับปริญญาตรี บัญชีบัณฑิต(บช.บ.) จากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ระดับปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
ประวัติการทำงาน	ปี พ.ศ. 2553 – 2557 ผู้ตรวจสอบภายใน บริษัท นิคอน (ประเทศไทย) จำกัด ปี พ.ศ. 2557 – ปัจจุบัน สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
เบอร์โทรศัพท์	085-9200404, 02-549-4683
อีเมล	sitaya_n@mutt.ac.th

